

anul III
nr. 13—14—15
(serie nouă)
ianuarie—martie
1974

REVISTA

NOASTRĂ

DIN SUMAR

IN NUMĂRUL VIITOR

Cu prozatorul
CORNELIU
ȘTEFANACHE,
fost elev al liceului,
despre
LITERATURA
ȘI VIAȚA

DIALOG CU POEZIA

*George Călinescu, Ion Barbu și I.M. Rașcu
evocați de Nina Cassian, Romulus Vulpescu
și Tudor George.*

▲ Omagiu lui I. M.
Rașcu

▲ Un pas spre moder-
nizare: cabinetele-
școală

▲ D r a m a intelectua-
lului în opera lui
Camil Petrescu

▲ Vacanța '73

▲ Note de drum

▲ Ecouri

▲ Plastică

▲ Cine-foto

▲ Cărți

▲ Probleme de
— matematică
— fizică

▲ Muzică

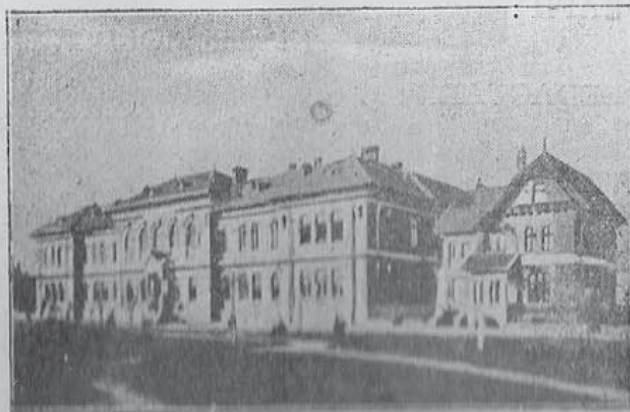
▲ Cronica liceului

▲ Revista revistelor

▲ Din viața organiza-
țiilor U.T.C.

REVISTA NOASTRĂ

PUBLICAȚIE
A ELEVILOR
LICEULUI
„UNIREA”
FOCȘANI

REVISTA
NOASTRA

COORDONATOR : prof. Petrache DIMA

COLECTIVUL REDACȚIONAL :

prof. Valeria POPESCU
Mihaela DULCU
Mioara ZEHAN
Anica GISCĂ
Doina NEAMȚU
Mariana PECETESCU
Virgil PANAIT

FOTOGRAFII :

Nicolae MOLDOVEANU

TEHNOREDACTARE :

Nicolae ANGHELESCU

PAGINATOR :

Matei IORDACHE

REDACȚIA . LICEUL „UNIREA“ FOCSANI
Str. Cezar Bolliac nr. 15 ; telefon 1 56 59

Tiparul : Intreprinderea poligrafică Bacău

Stejar de veac

SĂRBĂTORIREA ZILEI DE 24 IANUARIE LA LICEUL „UNIREA“

*Ce sus s-aruncă brațele tale,
Stejar de țară, stejar de veac,
Ești rădăcină, singura cale
De-a ne păstra sufletul dac.*

*Vrem ca Unirea din inimi să țină,
Nu ca ieri-noapte când n-o aveam,
Privi văi să mergem și pe colină
Cu glas de obște, stejar de neam.*

*Mai tare fie-ți pe lume mersul
Cu-aripi de Pegas nemuritor,
S-audă veșnic tot universul
Un grai de frate preaiubitor.*

*Ce sus s-aruncă brațele tale,
Stejar de țară, stejar de veac,
Ești rădăcină, singura cale
De-a ne păstra sufletul dac.*

Mihaela DULCU,
anul IV D

Festivitatea de la 24 Ianuarie 1974, organizată la liceul nostru se înscrie în cadrul unor activități complexe închinată Unirii.

La 115 ani de la mărețul eveniment, când ne rememorăm faptele de seamă ale strămoșilor, avem conștiința împăcată că-i cinștim așa cum se cuvine. „Omagiul Unirii“ este genericul sub care s-a desfășurat serbarea. În program: cîntece, recitări, dansuri, gimnastică modernă, muzică ușoară și populară, iar în premieră — actul I din piesa lui Aurel Baranga — „Interesul general“.

Anul III B a participat la concursul „Cine știe câștigă“, pe tema „Unirea și Cuza“.

Toți am răspuns tainicei chemări care vine de departe, din inima istoriei noastre:

„Hai să dăm mină cu mină
Cel cu inima română...“

SESIUNEA DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE I. M. RAȘCU

În prezidiu, de la stînga la dreapta: prof. Ion LEU, lector dr. Ion CONSTANTINESCU, prof. Petruche DIMA, prof. univ. dr. doc. Constantin CIOPRAGA, prof. univ. dr. Dumitru MURĂRAȘU și actorul Dinu IANCULESCU.

Filiala Focșani a Societății de științe filologice, Casa de cultură a municipiului Focșani și „Revista noastră” au organizat în ziua de 27 octombrie 1973, în sala teatrului, o sesiune de comunicări științifice „I. M. Rașcu”. Despre viața și opera poetului au vorbit: prof. Petruche Dima, președintele Filialei Focșani a S.S.F.; prof. univ. dr. doc. Constantin Ciopraga, șeful catedrei de Istoria literaturii române de la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași; prof. univ. dr. Dumitru Murărașu, prieten apropiat al scriitorului omagiat; lector dr. Ioan Constantinescu de la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași; prof. Mariana Zamfirescu-Rarincescu, colaboratoarea lui I. M. Rașcu la Societatea literară „Grigore Alexandrescu”; Virgil Huzum, fost elev al profesorului I. M. Rașcu.

Din opera poetului a citit actorul Dinu Ianculescu.

Manifestarea s-a încheiat cu un recital liric susținut de Nina Cassian, Romulus Vulpescu, Tudor George și Mircea Dinascu.

Încercăm să readucem în conștiința iubitorilor de literatură figură distinsului cărturar I. M. Rașcu, a profesorului care a făcut aici o strălucită epocă, a „realului și delicatului poet al reclusiunii melancolice” — cum îl numea George Călinescu. Acelasi istoric literar arată la 1941 că „I.M. Rașcu a rămas un simbolist statornic cultivând poezia provinciei, a barierei, a duminicilor. Discreția omului și ochiul prea sumar al criticii l-au ținut în umbră”. („Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent”, pag. 626).

De la această amară constatare au trecut peste trei decenii și ni se pare că situația nu s-a schimbat prea mult: I. M. Rașcu este încă cunoscut de un număr rastrins de cititori. Semnalăm cu satisfacție un act de dreptate: începînd din anul acesta, este introdus în manualele școlare.

O scurtă trecere în revistă a principalelor momente ale vieții și activității sale credem că este necesară.

I. M. Rașcu a văzut lumina zilei la Iasi, la 31 martie 1890, în familia profesorului de desen și calligrafie M. Rașcu. Mama sa era de origine franceză, fapt amintit de poet în „Balada străbunilor”, „Neliniște”.

În biblioteca părinților i-a descoperit pe simbolisti, „descoperire — arată Dumitru Micu — echivalentă cu dobîndirea unei patrii morale”.

Colaborează (1909—1925) la „Viața nouă”, unul din organele simbolismului românesc.

În septembrie 1911, scoate Revista „Versuri” (6 numere) transformată nu peste mult timp în „Versuri și proză”. În același an, își face debutul editorial cu o traducere: „Polihem”, poem de Albert Samain.

În 1913, I. M. Rașcu dă la iveală cel dintîi volum original, culegerea de poeme „Sub cupole de vis”.

După ce funcționează ca profesor suplîntor de limba și literatura română la Iasi, Brăila, Tecuci și Bîrlad, în 1919 devine titular la Liceul „Unirea” din Focșani, unde întemeiază și conduce Societatea literară „Grigore Alexandrescu” a elevilor de curs superior. Totodată, redactează „Anuarul” acestei societăți (1920, 1921, 1922, 1923), publicație intrată în istoria literaturii române.

Dintre elevii de acum o jumătate de veac al exemplarului profesor s-au afirmat folcloristul Ion Diaconu și poetii Mihai Steriade și Virgil Huzum.

În 1925, I. M. Rașcu e trimis la Paris, pentru studii post-universitare. În Franța, devine membru al Școlii române înființate de Nicolae Iorga.

De la reîntoarcerea sa în țară (1929) și pînă la pensionare, I. M. Rașcu a fost profesor la Liceul „Gheorghe Sincai” din București. S-a stins din viață la 5 decembrie 1971.

În afara creației poetice, în sfera căreia mai

Prof. Petriche DIMA

Cont. în pag. 202

OMAGIU

EVOCARĂ

de profesoara
Mariana Zamfirescu RARINCESCU

Încep prin a-mi exprima regretul că fizic sînt împiedicată de a participa la acest simpozion menit să ilustreze comemorativ o personalitate de seamă a scrisului, a cercetării literare și a școlii românești. Sufletește, însă, țin să mă simt alături de organizatori și de toți cei de față, în această caldă manifestare pe care aș numi-o a prieteniei, a respectului, a pietății, a unei desăvîrșite prețuiri.

Privesc prin prisma unor imagini îndepărtate. S-au scurs de atunci mai bine de cinci decenii. Fusesem de curînd numită profesoară la Focșani, orașul meu natal. Mi se dăduse delegație de a preda limba română și la clasele paralele de fete de pe lângă Liceul „Unirea”. Timp de trei ani, cît am funcționat la

Focșani pînă la plecarea pentru studii în Franța și apoi pînă la transferarea în București, a fost pentru mine o bucurie intimă și o mare satisfacție profesională să prelungesc și să-mi întregesc activitatea de la catedră și în cadrul Societății literare „Grigore Alexandrescu”, mîndrie a liceului și a orașului nostru în general.

Îmi amintesc de prima mea întîlnire cu profesorul I. M. Rașcu. Anul 1921, într-o duminică de iarnă, în cancelaria Liceului „Unirea”. Urma să aibă loc o ședință a Societății, cu elevii, elevele și profesorii școlii. Conducător era el, I. M. Rașcu, autoritate recunoscută încă din primii săi ani de carieră.

Îl văd, punctual, intrînd în cancelarie: înalt, slab, îmbrăcat ca și mai tîrziu în viață tot în negru, figură blondă cu ceva hieratic în ea, ochi albaștri scrutători și visători totodată, înfățișarea severă lăsînd totuși să se înțeleagă că în dosul ei se ascund tumulturi intime. Îl văd, mai departe, scoțînd cu degete lungi și subțiri din servietă — din servieta lui veșnic plină — cărțile, documentele și materialul de care avea să se folosească în ședință. Făcea asta cu tăcere și seriozitate, parcă și cu o notă de ritual sau de convingere sacră, menită să inspire dintr-o dată respect și concentrare.

Ce s-ar putea spune despre prezența profesorului I. M. Rașcu în viața Societății „Grigore Alexandrescu”? A fost, în toată puterea cuvîntului, sufletul întregii acțiuni: i s-a dedicat cu pasiune și cu un înalt sentiment al datoriei. Dădea subiectele; se preocupa ca acestea să reflecte adevăruri, esențe și rosturi superioare de cultură literară. Se pregătea în vederea loc cu profunzime. Imprima dezbatelor o ținută înaltă, de nivel universitar. Înțelegea ca în aceste dezbateri lăsa de-a cunoașterii științifice să se conjuge strîns cu una educativă a disciplinei și seriozității. Nu lăsa niciodată ca discuțiile să alunece în vreo vaporozitate a oralității: în sinea sa păstra convingerea că doar atunci un act de intelectualitate își dobîndește întreaga autoritate cînd poate înfrunta examenul scrisului. Și urmarea s-a văzut. Cele patru volume, Anuarul Societății literare „Gr. Alexandrescu”, apărute între anii 1920-1923, depășesc cu mult înțelesul lucrărilor de acest

gen. Sînt publicații care au rămas. Pe de o parte, sînt documente privind gradul de spiritualitate care domnea în atmosfera liceului; pe de altă parte, reprezintă contribuții de care istoria noastră literară a ținut și va trebui să țină și mai de parte seama.

Îmi aduc aminte de cîteva comemorări. Profesorul I. M. Rașcu stăruia să le dea gravitate și putere de comunicare. Nu simple datorii normale, nu recapitulări reci de școală sau de agendă culturală, ci prilejuri de inițiere adîncă, de comuniune cu viața trecută prin cugetul sensibil al poezilor sau al gînditorilor. Cîne, din cei care s-au aflat de față, ar mai fi putut să uite, vreodată, atmosfera de la comemorarea Molière, sau La Fontaine, sau Pascal (trei sute de ani de la nașterea lui), sau Théophile Gautier (o jumătate de veac de la moartea poetului)?

În ziua de 6 iunie 1923, după-amiază, am comemorat la mormîntul poetului un an de la pierderea lui Duiliu Zamfirescu. Versurile acestuia:

„Cînd toate trec, cînd anii fug,
Cînd ce-am dori nu se mai poate,
De ce ne chinuim pe rug
Cătînd cavintul lor la toate?”
au răsunit duios, punîndu-ne sufletele cu discreție și pătrundere în stare de vibrație. În burnița de seară, despărțindu-ne la încheierea ceremoniei, toți care fusesem acolo, elevi și profesori, alcătuiam o comunitate morală, simțeam cît ne poate lega un mormînt; înțelegeam, de asemenea, cîtă semnificație poate căpăta acest mormînt aici, pe meleagurile Putnei.

Și e posibil ca în inimile elevilor de față versurile acestea:

Venit-am să caut în lumina-ți senină
Un vis de lumină,
Ce pașii să-mi poarte pe calea
durerii,
Spre ceea ce este de-a pururi bine
să nu fi răsunit doar ca niște stihuri frumoase, ci și ca îndemnuri de neuitat spre înălțimi și realizare.

Cu prilejul ședinței din 24 iunie 1923, s-a dezvelit și o placă de marmură consfințind douăzeci și cinci de ani de existență ai Societății. Au participat mulți; unii dintre aceștia veniți special de departe, foști elevi, între timp intrați în viață și în răspunderi profesio-

nale, dar purtînd în cugetele lor, încă vii imagini ale adolescenței legate de această Societate. Era de față și Ovid Densusianu, marele profesor al altora dintră noi. Mi-i amintesc, de asemenea, pe Mihail Rarinceanu, pe avocatul George Micloara, pe profesorii V. V. Haneș, M. Mavrodin, C. Popescu-Gruia. S-au rostit cuvîntări. Nimic, în acestea, nu era un protocol de circumstanță; totul marca clipe de sinceritate, stări de emoție adevărată, comuniune sufletească.

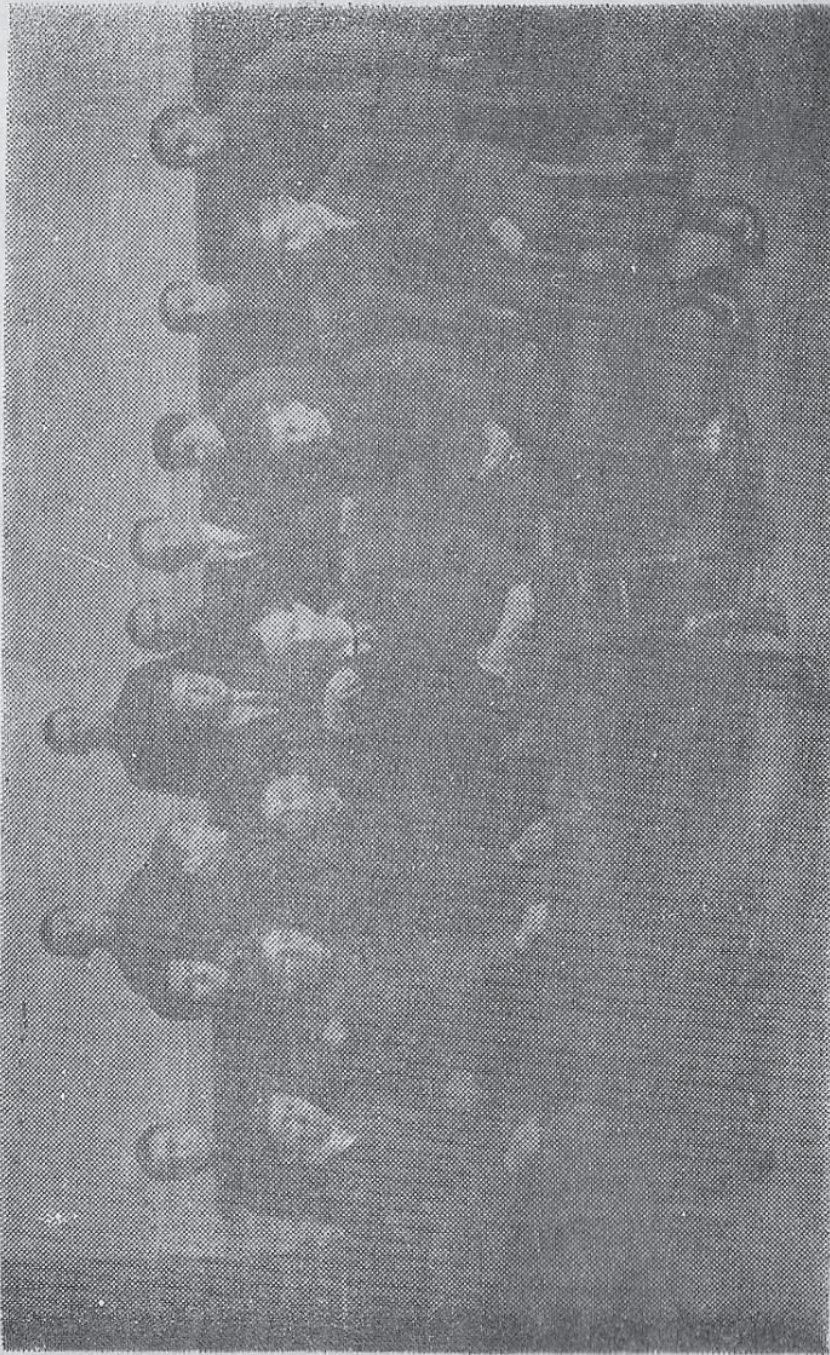
Cuvîntarea rostită de I. M. Rașcu a impresionat. Era în ea și o profesiune de credință. A citat versurile lui Th. de Banville:

„Plus haut! Plus loin! De l'air!
Du bleu!
Des ailes, des ailes, des ailes.
des ailes!”

Dacă e adevărat că sînt momente de viață și de simțire omenească pe care doar gîndul și transpunerea poetică le pot exprima cu adevărat, fără îndoială, momentul pe care l-am trăit cu toții atunci a fost unul dintre acestea.

I. M. Rașcu era poet, prozator, cercetător și profesor. Valențe sufletești și intelectuale diferite, dar toate izvorînd dintr-o desăvîrșită unitate morală a ființei lui intime. Era drept; avea un cult înalt al valorilor; inflexibilitatea lui, în aparență rece, se baza în fond pe un respect profund față de oameni, față de cultură și față de ideea datoriei în sine.

Din 1921, data cînd l-am cunoscut și am început colaborarea noastră în cadrul Societății „Grigore Alexandrescu”, și pînă în 1971, data cînd ne-a părăsit, I. M. Rașcu mi-a dat privilegiul de a cunoaște și a înțelege ce poate fi o prietenie adevărată. La Paris, la cursurile lui Ferdinand Baldensperger și ale lui Paul Hazard, am resimțit împreună puterea studiului literar de a scoate în lumină ideile și sensurile conducătoare ale spiritualității umane. În scrisorile lui îmi comunica preocupările sale, opinii despre cărțile apărute, reflecții asupra vieții, stări introspective, bucuriile și amărăciunile personale. Istoricul literar care își va lua sarcina să-l reconstituie monografic viața și opera ar putea să găsească în această coresponden-

I.M. Rașcu, la Liceul „Unirea”, în mijlocul elevilor săi. Anul 1921.

I. M. RAȘCU

— inedit —

Din noaptea amintirii

(fragment)

Înmormintările erau un spectacol gratuit, fastuos și prelung, cu o punere în scenă meticuloasă și tradițională, care dădeau mai cu seamă mahalalelor prilej de satisfacere macabră a curiozității de zvonuri spuse misterios la ureche, de bocete și strigăte ca de vită înjunghiată, de tânguiri nesfârșite, de coruri ample și solemne, dar mai ales de muzica alăturilor revoltate.

Pe strada copilăriei mele, aceste spectacole se dădeau periodic, aproape la intervale precise; rareori, când vreun eveniment neașteptat, din această categorie (vreo sinucidere din dragoste a vreunui tânăr) strica în mod excepțional regula stabilită. De obicei oamenii porneau pe drumurile veșniciei, la vremea lor, după vîrstă. Nu prea lua unul înaintea altuia, așa că fiecare cam știa cînd îi vine rîndul și odală cu el știau și toți ceilalți colocuitori ai urgisitei străzi și-l așteptau... să se hotărăscă. Unii din ei însă nu se prea lăsau convinși cu una cu două și-i vedeai zilnic cum porneau la tîrguiață sau la vizite, ca și cum nici un cataclism nu i-ar fi amenințat în veci. Dar într-o zi fatală, Farcele tăiau un nou fir și peste alte trei, omul pornea resemnat, tîrî greoi la deal de cai împanașați și înveșmîntați în negru, spre ținta către care convergeau toate drumurile.

Al cui va fi rîndul acum? Ce tragice erau figurile de bătrîne, cu zuluți albi la tîmple, care priveau înspăimîntate convoiurile, de după perdele, în zile de ploaie putredă, bănuind că peste puțină vreme trîmbițele chemărilor macabre vor răsună și pentru ele!

Am fost spectator, mulți ani din copilărie, la asemenea reprezentații gratuite, care dădeau un fel de satisfacție ciudată celor ce ieșeau la garduri sau la poartă, lăsîndu-și ballă

treburile, numai pentru a nu le scăpa nici un amănunt al funebrei regizării. Comentarii treceau din gură în gură și nu scăpau atenției încordate nici un gest, nici o atitudine, nici o exclamație.

Într-un rînd o văduvă despletită, care — după tradiție — se lamenta cu glas tare, pe urma dricului, conversînd cu mortul, a strigat la o răspîntie: „Unde m-ai luat și unde m-ai lăsat!” Deodată, ca la o comandă, toate capetele de femei de la garduri s-au întors cu fețele unele către altele, cu ochii dilatați de curiozitate răscolitoare, și, într-un glas, privitoarele spectacolului funebru au repetat, în aceeași clipă, întrebarea care le răvășea mintea: „Dar oare unde a luat-o?”

Și într-o zi, din spectatori am devenit și noi actori, căci venise rîndul și unuia din familia noastră... Decesul avînd loc într-un spital vecin cu cîmîtirul, am fost scutiți de punerea în scenă meticuloasă și penibilă, pe care îmi repugna măcar s-o imaginez. Dar n-am fost scutiți de curiozitatea spectaculoasă a vecinilor care, nesatisfăcuți că fuseseră privați de întreaga desfășurare a ceremoniei, se... răzbunau, dublîndu-și atenția și dilatăndu-și mai mult privirile, așezîndu-se în șir pe la garduri și terestre, din deal și pînă la locuința noastră, pentru a ne măsura cu priviri atente, deloc compătimitoare, cînd coboram strada pe jos sau în trăsură, îndoliați și plîși.

Conștient că joc un rol, mă simțeam parcă ieșit din anonimatul de pînă atunci și luam uneori o expresie mai gravă decît mi-aș fi luat-o, dacă aș fi circulat pe întuneric și neurmărit de privirile care parcă dădeau un sens solemn durerii mele, umbră intructivă de elementul spectaculos și de lamentabila vanitate sau poză înăscute în om și etalate nalu, mai ales în copilărie.

Spre sfârșitul anului școlar trecut, în liceul nostru s-a petrecut un eveniment important: toate sălile de clasă au fost transformate în cabinete. Această măsură a fost impusă de necesitatea de a transmite, datorită noilor condiții materiale create, un volum mai mare de cunoștințe în aceeași unitate de timp.

Începea atunci un serios proces de modernizare, atât pe plan material, cât și de studiu propriu-zis.

Acum, în anul acesta școlar, cele trei cicluri (V-VIII, liceu curs de zi și seral) studiază, la toate materiile, în 20 de cabinete. La acestea se adaugă încă două, ce funcționează temporar: cabinetul de stilistică și cel metodic, plus trei laboratoare de chimie, fizică și biologie, în care se lucrează în flux continuu. Pe viitor, aceste laboratoare se vor dubla. Vor fi deci câte două laboratoare la fizică, chimie și biologie. Dublurile laboratoarelor există deja sub formă de cabinete și ele vor primi mobilierul și instalațiile adecvate chiar în acest an școlar. Cât privește cabinetele și ele sînt în curs de dotare cu mobilier și aparatură necesară, nouă. Bineînțeles, acțiunea de perfecționare a cabinetelor va continua în următorii doi, trei ani, pînă cînd credem că ea va fi terminată.

Paralel cu această acțiune de perfecționare a bazei materiale, se caută căi și pentru modernizarea metodicii predării, cerute de noul sistem.

Această problemă a fost discutată în ședințele catedrelor pe obiecte, în două consilii pedagogice cu temă și ea formează obiectul principal al consiliului de direcție și al catedrelor metodice și anul acesta, întrucît o vedem ca o acțiune de lungă durată. Probabil, elevii anilor I, de curînd admiși, vor vedea acest dublu proces de modernizare încheiat.

Sîntem încredințați că munca entuziastă a colectivului de profesori și elevi ai liceului nostru constituie o garanție, care ne dă certitudinea realizării

*Un pas
spre
modernizare :*

CABINETELE- CLASA

Director,
Prof. A. BUDESCU

Un experiment didactic

Începînd cu anul școlar 1971-1972, la Liceul „Unirea” se aplică la o clasă cu profil real o nouă programă de matematică. Proiectul a fost experimentat în anul școlar 1971-1972 în 40 de clase — anul I — din întreaga țară. La consfătuirea de la Ploiești, din 20-21 mai 1972, la care au participat profesorii angajați la acest experiment, ministrul educației și învățămîntului, academicienii și profesori universitari, s-a stabilit ca în anul școlar 1972-1973, experimentarea programei să se continue pentru anul al II-lea la aceleași clase, iar în anul școlar 1973-1974 programa să se aplice la toate liceele de cultură generală, începînd cu anul I.

Noua programă de matematică aplicată la anul I-B, astăzi anul III-B — se deosebește de vechea programă atît prin conținut cît și prin ordinea în care urmează să se predea noțiunile fundamentale ale matematicii prevăzute în vechea programă. Mă voi referi la unele din ele.

Astfel, în anul I, s-a acordat un spațiu larg noțiunii de funcție în general (12 ore) în cadrul căreia a fost studiată funcția de gradul I și funcția de gradul II ca niște cazuri particulare. Noțiunea de funcție a fost studiată în continuare la trigonometrie în cadrul căreia pentru funcțiile trigonometrice s-au acordat alte 12 ore.

În urma parcurgerii acestor capitole, elevii și-au însușit, în majoritate, un sistem încheiat de cunoștințe privind această noțiune fundamentală a matematicii, fapt ce a ușurat înțelegerea altor noțiuni ce au fost predate ulterior ca de exemplu: noțiunile de aplicație, transformări geometrice cu ajutorul calculului vectorial etc.

În anul II (1972-1973) au fost predate „Elemente de algebră superioară” prevăzute în vechea programă pentru anul III, iar funcția exponențială și funcția logaritmică, precum și aplicațiile funcțiilor trigonometrice au fost studiate în cadrul analizei matematice.

În plus, în acest an, au fost predate noțiuni de teoria grafurilor (9 ore), propagare liniară (10 ore), vectori în spațiu (13 ore), introducere în geometrie descriptivă — proiecții — (70 ore) și transformări geometrice în plan și spațiu (12 ore).

La sfîrșitul acestor capitole care, după cum se poate observa, cuprind un mare volum de cunoștințe noi, elevii au reușit să rezolve probleme cu caracter practic luate din diverse domenii de activitate economică, ca de exemplu probleme de transporturi, problema dietei, probleme de organizare a producției prin metoda simplex etc. Totodată, elevii și-au însușit în bună parte noțiunile de omomorfism, izomorfism, spațiu vectorial, unidimensional, bidimensional, tridimensional și n-dimensional.

Experimentul continuă în acest an școlar (al treilea) după același proiect de programă în care se prevăd: analiză matematică și geometrie analitică (după vechea programă), iar în locul algebrei sint prevăzute 20

Prof. N. CHIFAN

Cont. în pag. 198

Un experiment didactic

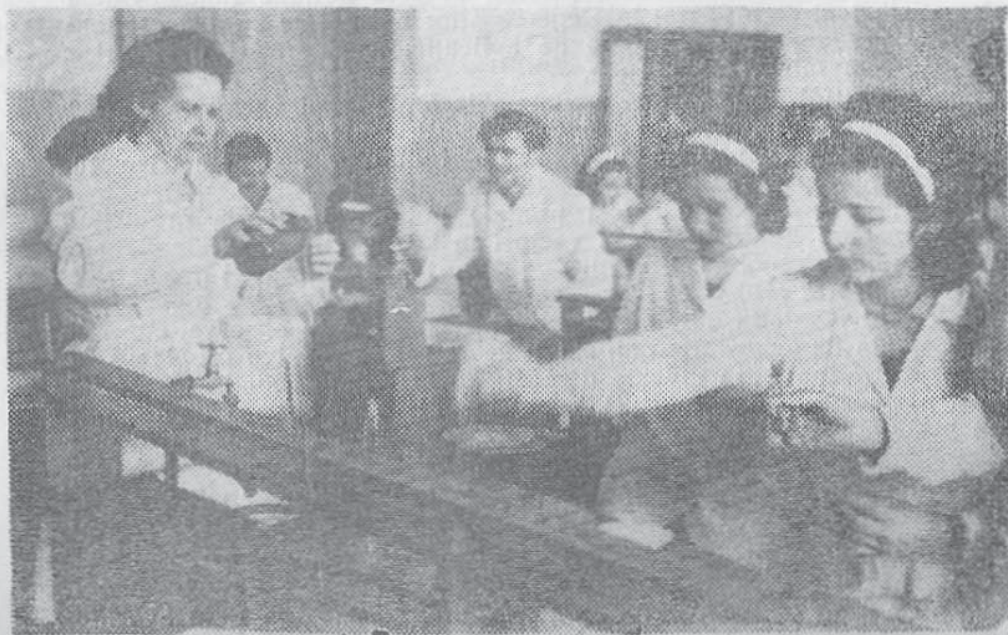
Urmare din pag. 197

de ore de informatică cu privire la calculatorul electronic, algoritmi și scheme logice.

Consider că este prematur să se formuleze concluzii ferme asupra gradului de eficiență a acestui experiment, totuși se poate face aprecierea că noua programă reușește în multe privințe să dea elevilor posibilitatea realizării unor legături mai strinse între noțiunile fundamentale ale matematicii în liceu sub un nou unghi, care o apropie mai mult de activitatea practică, contribuie în mai mare măsură la formarea gândirii matematice a elevilor etc.

Desigur că această programă (proiect) este susceptibilă de îmbunătățiri. Astfel, după părerea noastră, este necesar să se acorde loc pentru elementele de geometrie în spațiu atât de importante pentru valoarea lor formativă, iar noțiunile de geometrie descriptivă pot să lipsească din programă etc. Consider că experimentul ar fi avut o eficiență mult sporită dacă ar fi fost însoțit și de manuale. Lipsa lor a constituit o greutate atât pentru elevi cit și pentru profesor, dar nu în măsură hotărâtoare.

Asupra acestor probleme ridicate de aplicarea experimentului didactic de la Liceul „Unirea”, a rezultatelor obținute mă voi referi după parcurgerea altor etape, în anii III și IV.

Chimiștii din anul IV A pătrund în tainele materiei.

MIHAIL STERIADE :

„APROPIERE DE UN GENIU – EMINESCU“

ED. „SOVEJA“—LOUVAIN 1973

Moto: „Fiind foarte român, Eminescu e universal. Asta o știe oricine citește: cu părere de rău că lacătul limbilor nu poate să fie descuiat cu cheile străine“.

T. Arghezi

...Și totuși, un mare patriot, un neobosit propagator al culturii românești dincolo de frontierele țării a încercat: Mihail Steriade, conferențiar la Universitatea din Liege care de câțiva ani năzuiește să vorbească lumii despre geniul poporului său și care, datorită dăruirii și vocației sale, a reușit să proiecteze razele Luceafărului în zonele în care strălucirea îi era necunoscută.

Volumul de față, mărturia acestor preocupări, a apărut la Liege și este dedicat „studenților săi și elevilor Liceului „Unirea“ din orașul natal Focșani, în semn de permanentă afecțiune“. Sint menționate, de asemenea, numele personalităților care au scris elogios despre autor. Alături de Aurel Baranga, Eugen Barbu, Gh. Bulgăr, Șerban Cioculescu, Constantin Ciopraga, G. Ivașcu, Al. Piru, D. Micu ș.a., figurează numele unor colaboratori ai „Revistei noastre“, publicație, care, în noiembrie 1972, i-a închinat un număr omagial, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de activitate publicistică.

Remarcabilă și impresionantă rămâne, alături de încercarea de a

trasa etapele unui curriculum vitae cu elocvente trimiteri la operă, sugerarea atmosferei lirice a versurilor eminesciene în muzica altei limbi.

Colectivul de profesori ai Liceului „Unirea“, precum și actualii elevi, îi urează neobositului mesager al culturii și literaturii românești, cu ocazia împlinirii a 70 de ani de viață, sănătate și putere de muncă, spre binele țării pe care o slujește cu o rară și nobile energie.

„REVISTA NOASTRA“

EMIN ESCU

PAR

MICHEL STERIADE

Maitre de conférences à l'Université de Liège

• Editions Soveja, Louvain

Je dédie
à mes étudiants
de l'Université de Liège
ce livre de langue de poésies de
Mihail Eminescu

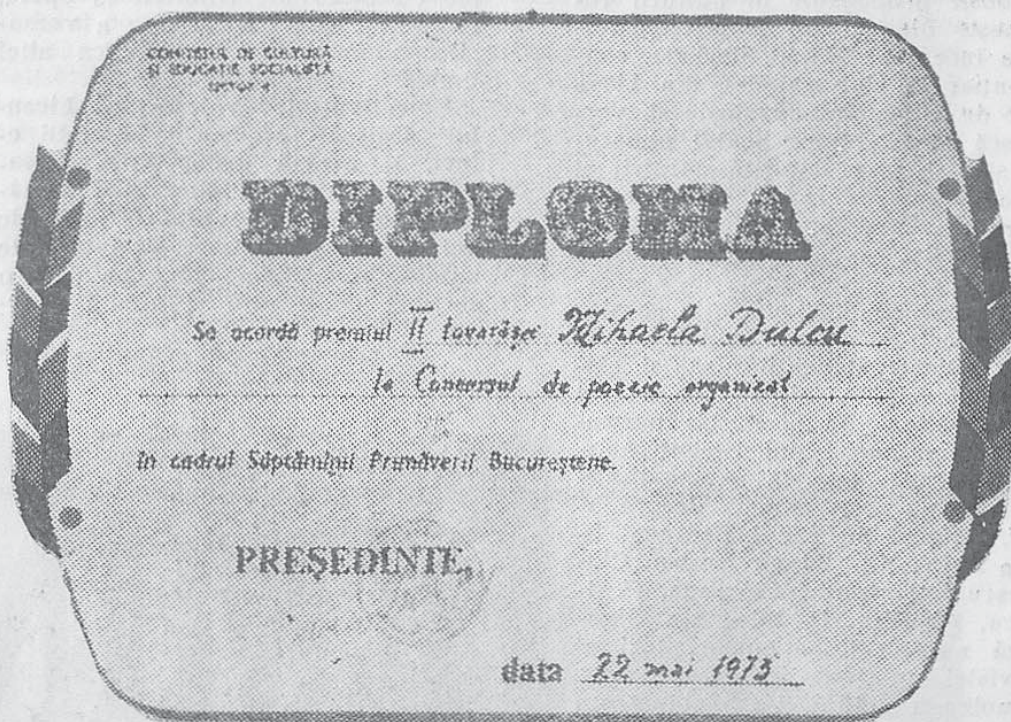
— quelle attitude depuis plus de deux ans —
on parle de poésies pour l'école qu'il y a
à notre pays, à notre langue et à notre littérature.

Éditions
sur ordre de « Lydie Duvoy »
de son ville natale FOCȘANI

— ce fut lui mes amis étudiants
et moi sur son passage par la parole, en 1972
en signe de reconnaissance officielle.

Dintre sute de catarge

Felicitări, Mihaela!

Eleva Mihaela Dulcu (anul IV D) a obținut premiul al II-lea la concursul de poezie organizat în cadrul manifestărilor „Primăvara culturală bucureșteană”, ediția 1973.

Ea s-a remarcat în paginile „Revistei noastre”, unde semnătura ei stă sub cele mai diverse lucrări: poezii, poeme în proză, reportaje, sinteze literare, articole omagiale etc.

Cu aceeași căldură i-a fost primită colaborarea și la ziarul „Milcovul”, revista „Cadran”, caietul liric „Testament literar”, editat la Tirgoviste.

În speranța că rindurile de față vor constitui un îndemn în activitatea ei creatoare, îi dorim noi succese!

Dintre sute de catarge

Pace

*Voi aștepta diminețile
cu minile în iarbă,
ucigînd visele păsărilor nopții
scriind pe aripele lor*

PACE.

Daniel MÎNDRU,
anul II C
Liceul „Ioan Slavici” Panciu

Gînd de toamnă

*O frunză ruptă
dintr-un colț de cer plumburiu
te-a întristat.
Dar florile mele tîrzii
îți vor lăsa în suflet
o undă de liniște.
Tîrziu,
pescăruși cu aripi de nori
și țipăt de floare strivită
se vor cuibări
sub pleoapa nopții.*

Corina DODOIU,
anul II C
Liceul „Ioan Slavici” Panciu

Din viața organizațiilor U.T.C.

● În cadrul acțiunilor de pregătire și primire a elevilor din clasa a VIII-a în organizația U.T.C., unui grup de tineri li s-au înmînat carnetele la Mausoleul de la Mărășești, cu prilejul Zilei Forțelor Armate ale R.S.R.

● Constantin Vasiliu și Ștefan Ghidoveanu, membri ai org. U.T.C. a anului IV A, au reprezentat cu cinste județul nostru la „Turneul emblemelor”.

● Elevii anilor IV au vizitat centrul universitar Iași.

● Timp de două zile, membrii cercului de turism „Zboina” au străbătut potecile Munților Vrancei.

● Organizația U.T.C. a anului I C a pregătit și desfășurat cea mai frumoasă seară distractivă.

● Uteciștii anului III B au organizat un campionat de șah și unul de fotbal, activități ce s-au bucurat de o largă participare.

● În cadrul Liceului „Unirea”, a luat ființă un cineclub.

Ștefan DIMA
anul IV C

Urmare din pag. 191

intră „Orașele desamăgite“, 1914; „Nelinisti“, 1927; „La Lisieux cu sfința Tereza“, 1934; „Renunțările luminoase“, 1939; „Poeme“, 1967. I. M. Rașcu a lăsat posterității o vastă operă de erudiție literară. În această ordine de idei menționăm: „32 de opere din literatura română“, 1933; „Eminescu și Alecsandri“, 1936; „Convingeri literare“, 1937; „Alte opere din literatura română“, 1938; „Amintiri și medalioane literare“, 1967.

Profesorii și elevii de azi ai Liceului „Unirea“ din Focșani cinstesc memoria lui I. M. Rașcu, continuând valoroasele tradiții a căror faimă obligă.

Așa cum se știe, tipărim începând din ianuarie 1972, noua serie a „Revistei noastre“, periodic ajuns la al 15-lea număr și la un tiraj total de aproape 20 000 de exemplare.

Ea a devenit o tribună a tinerelor talente, dar și un mijloc de popularizare a figurilor și operelor literare legate în special de melegurile vrâncene, a personalităților care au onorat, prin munca și solida lor pregătire, liceul nostru.

OMAGIU

EVOCARE

Urmare din pag. 193

ță un document autentic și revelator.

În ultimii ani, suferința fizică l-a chinuit mult. Ultima scrisoare pe care mi-a adresat-o datează din 26 octombrie 1971. Scrisul lui nu mai era lizibil. L-a rugat pe d-l Schreiber, acest prieten devotat, să mi-o transcrie. Citez din această scrisoare:

„...Am în permanență palpitații și sufocări. Chemat specialistul; spitalizat la domiciliu; condamnat la 18 ore de pat, zilnic. Imposibil de executat recomandarea. Picioarele umflate; lipsă totală de poftă de mâncare. Singurătate apăsătoare. Rău stomac și inimă. O nepoată s-a îmbolnăvit de răceală gravă și nu mai poate veni. Doi buni prieteni

nu mai vin, nu știu din ce motive. Dar mai vin uneori citiva. A fost și Cruceanu; și regulat Murărașu, Schreiber. E singura ocazie agreeabilă pentru viața mea chinuită...“ Și mai departe: „Îndur și rabd. Cî?...“.

I. M. Rașcu, în alțea privințe, putea să pară un om din alte vremi, cu rigori kantiene în contradicție oarecum cu fluctuațiile și imprevizibilul vieții moderne, cu asceze menite parcă să-l izoleze de oameni și de mișcările societății. În realitate, însă, era viu, deschis spre nouitatea condiției umane, doritor să știe și să înțeleagă mult, aspru desigur în judecățile sale, dar niciodată nedrept față de vreun semen al său sau intolerant față de vreun adevăr al destinației noastre omenești.

Vacanța '73

De-ale Deltei

Aceeași Dunăre albastră din valsul lui Strauss urcă „îmnul polifonic“ al germinației din orațiile de nuntă ale atîtor popoare de păsări și pești.

La Maliuc ți se întinde prietenește doar o singură mină; bătrînul marinar are la degetul mic toate tainele Deltei. Lîngă omul acesta înveți să descoperi rînd pe rînd „drumuri“ croite de fruntea bărcii. Toamna, Delta primește binecuvîntarea nostalgiei inevitabilelor migrații. Aici pescuitul e precedat întocmai unei ștafete din tată-n fiu; și-ar fi același dacă năvoadelor și vislelor nu li s-ar fi adăugat firul sintetic și pescuitul electric. La Maliuc funcționează stațiunea stuficolă unde își desfășoară munca biologi, chimiști, ingineri, în scopul unei mai bune valorificări a stufului.

Noaptea ce se arcuiesc peste Delta la Maliuc, poartă cu belșug frumosul rit al dansului turcesc. Bărbi arămii, fuste și basmale viu colorate, se contopesc în iureșul jocului și hanul Maliuc — e parcă venit de undeva — de pe drumurile nomazilor.

Lumea cherhanalei nu se sfîrșește aici...

Ziuă sau noapte (nu are importanță) hărnicia e ca la ea acasă. Cînd oamenii Bărăganului își beau vinul roșu în jurul vetrelor, oamenii Deltei aud foșnetul stufului — foșnetul atîtor pagini de carte.

Azi, Delta e sub zodia unor nemaipomenite anotimpuri.

Adriana CHIRU
anul III D

„Briul ca la Jitia“

E aproape un deceniu de cînd Jitia găzduiește, vară de vară, festivalul folclorului vrîncean, manifestare cu un pronunțat caracter de masă, cunoscută sub numele de „Briul ca la Jitia“ — simbol și, totodată, carte de vizită pentru echipa de dansatori magistral condusă de entuziastul director al căminului cultural din Jitia, Lucian Lalu.

Alături de nu mai puțin cunoscuții dansatori nărujeni, solii dansului popular jitian reprezintă Vrancea, patria păstorilor — poezi, la festivalurile naționale și internaționale de folclor. Și o reprezintă cu cinste.

Dovedind un elevat gust al frumosului, completat de patima aceea ancestrală pentru cîntec și joc proprie oamenilor crescuți lîngă sufletul pădurii, tinerii artiști amatori de la Jitia au cules, pentru România și în numele ei, aplauze de pe numeroase scene ale lumii, dezvoltînd spectatorilor în extaz măiestria lor inegalabilă în a executa „Briul ca la Jitia“ — briul cu zece măsuri, moștenit din generație în generație și propriu acestei „guri de rai“ aninate pe malul Rîmnicului.

Îmi amintesc că la ediția precedentă a festivalului am reușit să obțin un scurt interviu tovarășului Lucian Lalu; mi-a vorbit atunci despre turneele echipei pe care o conduce și din care face parte, turnee în țară și peste hotare: în Italia, Cehoslovacia și, în ultimul timp, în Suedia, cu cazări festivalului folclorului internațional de la Iaivsö...

— Noi, românii, am fost cei mai solicitați de publicul spectator, îmi mărturisise cu îndreptățită mîndrie tovarășul Lucian Lalu. „Rivalii“ noștri, reprezentanții celorlalte țări la festival, au sfîrșit prin a striga, împreună cu toată lumea: „Bravo, România!“.

De peste douăzeci de ani formația dansatorilor din Jitia a pornit pe drumul greu, dar încununat de roade, al afirmării.

Ceilor pe care îi urmăresc acum (pentru a cita oară?) înlăntuiți în beția unei sirbe vijelioase, oameni ai locului: Moise Lăptucă, Nicu Apostu, Radu Apostu, cunoscuții frați Lalu, și alții încă, ale căror nume nu le mai rețin, furată fiind de frumusețea spectacolului, li se adaugă foarte vîrstnica executoare a briului, Paraschiva Cruceanu (aproximativ 70 de ani) — inegalabilă dansatoare, cîntăreață și... mamă eroină, Radu Lăptucă, despre care am aflat că tocmai a împlinit

Anica GISCĂ
anul IV D

Texte alese din lirica sanscrită

În românește de:
ION LARIAN POSTOLACHE
și
CHARLOTTE FILITTI

Înscriindu-se în pleiada cărturarilor români care au tălmăcit în limba noastră capodopere ale literaturii universale, Ion Larian Postolache transpune o parte din magia versurilor români care au tălmăcit în limba care, poate, G. Coșbuc a redat farmecul unei piese ca „Sakontala“.

Încă de la apariția lucrării lui Friederich von Schlegel, „Despre limba și înțelepciunea indienilor“ (1808), Europa a început să ia contact cu universul fascinant al culturii indiene. De-atunci, se publică mereu rezultatele cercetărilor de manuscrise întreprinse prin biblioteci și mănăstiri, și aspectele revelate sînt mereu noi și interesante.

Majoritatea concepțiilor filozofice ale poporului indian, precum și imaginația deosebit de bogată sînt cuprinse în „Vede“, creații cu caracter religios, imnuri și invocații adresate zeităților din Panteonul indic — sentimentul laic este exclus — toate versurile au aerul sacerdotal al unor inițieri în taine de nepătruns pentru profani.

Fragmentele din „Katha-Upanișad“, „Rig-Veda“, „Atharva-Veda“ și „Mahabharata“, cartea a III-a, cuprind unele dintre momentele reprezentative ale mitologiei și filozofiei indiene atît ca frumusețe poetică, cît și ca expresie a sistemelor de gîndire. Imaginația poetică atît de fecundă amintește vegetația luxuriantă a pădurilor ecuatoriale, unde razele soarelui abia pot pătrunde: bogăția de imagini amăgește însă spiritul amator de gratuități: în realitate, în spatele ornamentației verbale se ascund niște sisteme precise de gîndire, unele dintre ele au fost preluate și transpuse poetic, pentru prima dată la noi, de M. Eminescu. Cosmogonia din „Scrisoarea I“ amintește de versurile din „Rig-Veda“ („Către Visvakarman“).

„Dacă stăpînea Nimicul Universul tot, El însuși,

Unde-a stat? Și Universul dacă le-a creat din el?“, sau dialogul Yama — Naciketas ce ne transpune în luminile siderale prin care colinda Luceafărul pentru a-l întîlni pe Eminescu. Rădăcinile ideilor filozofice despre moarte, aici le găsim, în acest dialog; Yama îi promite lui Naciketas orice, dar îi cere să nu încerce să pătrundă cu mintea tainele morții. În mod similar, Demiurgul îi spune lui Hyperion:

„Cere-mi cuvîntul meu de-ntîi — Să-ți dau înțelepciune?”

Ți-aș da pămîntul în bucăți
Să-l faci împărăție.

Îți dau catarg lîngă catarg,
Oștiri spre a străbate
Pămîntu-n lung și marea-n larg
Dar moartea nu se poate...“.

Mioara ZEHAN
anul IV D

E C O U R I

● Ne sînt cunoscute, astfel, pentru valoarea lor și pentru tradițiile ce și le-au creat și constituie pentru noi o plăcere să le amintim reviste ca: JUNIMEA (Liceul „N. Bălcescu”, Pitești), ȚARA VISURILOR NOASTRE (Oradea), FIRE DE TORT (Turda), A. B. C. (Cluj), LUCEAFĂRUL și POTECCI (Satu Mare), VLĂSTARUL (Tirgoviște), LICĂRIRI (Craiova), FREMĂT (Baia Mare), DINTRE SUTE DE CATARGE (Slatina), RITMURI NOI (Ploiești), LYCEUM (Sibiu), **REVISTA NOASTRĂ (Focșani)**, SINTEZE (Suceava) DEBUTURI și TRADIȚII (Birlad), iar din București: MUGURUL (Liceul „Mihai Viteazul”), GÎND ÎNARIPAT (Liceul „Ion Neculce”), PE UN PICIOR DE PLAI (Liceul nr. 39), SCÎNTEI (Liceul nr. 32), FUNIGEI (Liceul „I. L. Caragiale”) etc.

De asemenea, ne este cunoscut faptul că peste 500 dintre revistele școlare sînt tipărite, că unele apar în condiții grafice excelente, că și-au cucerit prestigiul printr-o individualitate distinctă.

LIMBA ȘI LITERATURA PENTRU ELEVI
nr. 3/1973

Nota red. În același număr este reprodus și articolul „Debutul lui Victor Ion Popa”, apărut în „Revista noastră”, anul II, nr. 10—12/1973.

E C O U R I

București, 27 august 1973

■ Mi-au căzut sub ochi, pentru puțin timp, vreo două numere din „Revista noastră”, publicația atât de prețioasă ce apare la Focșani. Mi-e foarte cunoscută, în schimb, contribuția de seamă a publicisticii școlare pentru istoria literaturii române, și nu numai a literaturii. E în așa măsură importantă această presă, încît prof. Ovidiu Papadima a primit la doctorat pe un candidat, cu tema: „Istoricul presei școlare”.

Revista dv. mi-a trezit interesul și pentru faptul că publică articole — scrise de specialiști — despre personalități focșănene. Așa este articolul — apărut în mai multe numere — despre Ion Diaconu, semnat de I.C. Chițimia. Mă interesează acest articol și vă rămîn îndatorat dacă-mi puteți trimite numerele revistei în care a apărut.

Vă mulțumesc anticipat.

Cu cele mai bune aprecieri pentru „Revista Noastră”

Iordan DATCU

Editura „Minerva” — București

* * *

București, 18 septembrie 1973

■ Vă mulțumesc pentru cele câteva numere pe care ați avut amabilitatea să mi le oferiți.

Pe lângă alte aspecte demne de a fi relevate, semnez pe cel de a închina numere ale revistei unor personalități vrîncene, fapt care face cîlităză tinerilor cunoașterea unor cărturari demni de atenție. Apelul la specialiști asigură ținută științifică numerelor despre care vorbesc. Ele sînt însoțite și de material iconografic necesar.

Iordan DATCU

Texte alese din lirica sanscrită

Urmare din pag. 204

Naciketas vede și el cu durere adevărul :

„Chiar pentru zei e taina atât de nepătruns ?
Nici chiar prin tine, moarte, nu pot avea răspuns ?”

Yama, zeul morții, răspunde ca și Demiurgul :

„Să-ți dăruie caș de rasă și armăsari
giganți,
Cirezi întregi de vite și falnici
elefanți,
Ani mulți să-ți dau de viață, să te
răsfeți sub soare,
Dar nu mai pune această cumplită
întrebare”.

În imnurile din „Rig-Veda” închinat lui Agni, proporțiile astronomice sînt dominantă acestor poeme.

Lucian Blaga („Orizont și stil”, „Accentul axiologic”) remarcă faptul că „Inchipuirea lui nesățioasă (a induiului — n.n.) captura un univers nesfîrșit, mintea lui se prăvălea peste un crizont fără limite. Imaginația lui, săltînd din metaforă în metaforă, se desfăta în supraproporții și se complăcea în spargerea oricăror forme mărginite” :

„Născutule din flăcări, cînd prinzi a lumina,
Cuprinzi tot Universul în măreția ta,
Obișșia tot urcă în ceruri sus la zei ;
Asemeni ești cu zeii, dar mai presus de ei”.

Puterea de a surprinde detaliile este tot atît de mare ca și capacitatea de a cutreiera sferile cerești cu imaginația. Profuzia de metale prețioase, bijuterii, culori și forme amintește de bogăția ornamentației templelor indice :

„Înmiresmau frumoasele coloane,
Și grelele ghirlande, și zorzoane ;
Scalpeau ca sorii pietrele perechi
De raze, la cerceii din urechi
Tăiate-n măiestrite meșteșuguri,
Ca jarul ce se mistuie pe ruguri”.

(„Mahabharata : „Nala și Damayanti”)

Cele trei mii de versuri sanscrite, traduse în limba noastră, aduc cu ele atmosfera unei țări cu un uimitor tezaur de tradiții străvechi, transpuse în metafore și rime. Este un remarcabil act de cultură strădania de a dezvălui o parte din creațiile literare ale acestui popor, a cărui bogăție spirituală este și astăzi, în mare parte, o enigmă pentru europeni. Simțul lingvistic deosebit al unui poet a fost filtrul din care aceste creații au căpătat muzicalitatea limbii române, savoarea și transparența de cristal a lucrului cizelat cu mîgălă.

Drama intelectualului în opera lui CAMIL PETRESCU

Datorită soartei aspre a scriitorilor într-o epocă ventală, ostilă și indiferentă, problema acută a intelectualului autentic a pătruns și în literatura română. Privind retrospectiv, ne atrag atenția documentele umane și sociale veridice ale precursorilor: Dionis, intelectualul neconformist al lui Eminescu; Radu Comșa, personajul mistuit de „întunecarea” societății, al lui Cezar Petrescu; Dan, din romanul cu același titlu de Alex. Vlahuță. Regăsim inadaptabilitatea ca formă de protest social în opera intelectualistă a lui Camil Petrescu. În ce privește încadrarea în literatura universală, personajele camilpetresciene se potrivesc într-o categorie mai largă. Să nu amintim decât pe prințul danez Hamlet al lui Shakespeare sau pe Child Harold al lui Byron. Piesa de idei, cu originea în dramaturgia ibseniană, a fost continuată de Cehov, Bernard Shaw, Jean Giraudoux, Bertold Brecht. Camil Petrescu îl anunță pe Paul Sartre și Camus.

Chintesențiind realitatea, autorul a realizat un tip de personaj cerebral, purtând pecetea genialității, de o neegalabilă adâncime și complexitate sufletească, cu dureroase crispări lăuntrice, pe care l-a oglindit în diferite ipostaze. După părerea autorului nostru, intelectualul e singurul în stare să cunoască și să disciplineze societatea, e un om de acțiune, un caracter cognitiv, cu o profunzime ascuțită a judecării, un discipol al dreptății, o personalitate superioară, cu idea-

Teme

luri înalte, care trăiește în „sferele albastre ale conștiinței pure”. Iată câteva din constantele lui sufletești.

Din păcate, intelectualul onest e lovit de vicisitudinile vieții și nu-și poate valorifica activitatea într-o societate contradictorie, care falsifică dreptatea. Insuși Camil Petrescu a purtat amprenta furcilor caudine ale clasei dominante. Așezământul burghez nu adăpostește un intelectual cinstit, independent, corect. „Patul lui Procust” mutilează cele mai sublime calități sufletești, schilodește conștiința, disecă psihicul, sfărâmă idealurile, distruge caracterele, desființează problemele interioare, prăbușește realizările obținute. Din această năzuință spre perfecțiune, aspirația spre absolut, corespondență dintre vis și realitate se declanșează drama. Drama e a celui care a văzut „jocul ielelor” și nu se poate lecu, e a infirmului sub aspect sufletesc. Dramatismul vizează caracterele de granit, sufletele tari, ce trăiesc întene la cea mai înaltă tensiune lăuntrică, ce se străduiesc să atingă „superiorul maxim”. Drama e a unui Gheorghidiu, a unui Ladima, Ruscanu, Danton, Bălcescu, Pietraru, Gralla, Vălimăreanu.

Literatura lui Camil Petrescu, în nuce, reprezintă aspirația spre absolut. G. Dem. Ladima spune: „— În această lume, eu sînt un paria blestemat”; Andrei Pietraru răspunde: „Să muncesc... să lupt? Pentru cine? Cine mi-ar putea răsplăti eforturile?”; Gelu Ruscanu declară: „— Totul în lume e coruptibil... Asta-i societatea românească... N-are ordine socială, n-are început și sfârșit. Toți sînt pe rînd victime și călăi. Conștiințele de aici? Să nu vorbim de ele, sînt goale și noduroase ca trunchiurile de sălcii pe baltă. Totul e aci mascaradă și impostură”; Pietro Gralla critică aristocrația Veneției în plină decadere; iar Radu Vălimăreanu strigă: „— Urăsc toată lumea asta pentru care sînt un îngropat de viu”. Toți au crize de depresiune sufletească, conștiințele se zbat cu putere, se

Mihaela DULCU
anul IV D

Cont. în pag. 208

Drama intelectualului în opera lui CAMIL PETRESCU

Urmare din pag. 207

iluzionează, mecanismele psihice sînt subrede, toți sînt încetuși de meandrele ideilor pure, atroce și neiertătoare. Încearcă să sondeze spațiul necunoscut al abstractului. Vor plăti inevitabilul tribut. Au puține de ales cînd sînt în situația de a-și rezolva raporturile cu lumea inconjurătoare: fie că își lasă zălog viața (precum Ladima, Ruscanu), fie că renunță la idealuri și se adaptează (Vălimăreanu, prof. dr. Omu), fie că își îngroapă preocupările și, „o dată cu ele tot trecutul“ (Gheorghidiu, Gralla).

George Demetru Ladima e neconformist, protestează împotriva nedreptății, de aceea se lovește de o realitate meschină, inumană, neînțelegătoare. Ladima este, în primul rînd, victima firii sale de neadaptat. El riscă, mizează totul pe o singură carte. Destinul lui tipizează un mare conflict moral, stringent în acea vreme societății românești. Din cauza sincerității sale cristaline nu poate supraviețui naufragiului propriei concepții, nu poate accepta calea rușinoasă de compromis. Are un sfîrșit demn, la fel ca și derularea vieții.

Gelu Ruscanu aspiră spre o dreptate absolută, tînde către himera dreptății, făcînd din ea o veritabilă profesiune de credință. Se retrage în turul lui de fildes, se izolează. E un intelectual autentic, un om integru, ce dovedește curaj, curaj moral. „Gelu Ruscanu vrea să înfăptuiască absolutul într-o lume de relativități, el e zdrobit de revolta împotriva Vieții“ — va măr-

fare conformîndu-se situațiilor, se poate face auzit din diferitele un-tuisi într-un articol Henri Gad.

Ștefan Gheorghidiu e o fire zbu-ciumată, ce nu se poate consuma în acțiuni de minimă importanță, vrea totul, ori nimic. Nu acceptă micimea sufletească. Mai păstrează încă urmele rănilor lăuntrice, necicatrizate în întregime. De aceea încearcă să se refugieze în științele filozofice, dar rămîne doar cu încrederea în propria-i structură spirituală.

Andrei Pietraru trăiește drama neputinței intelectualului sărac de a trece peste starea în care se află.

Autorul concentrează calitățile cele mai înalte în personalitatea marcantă a lui Bălcescu. Acesta luptă pe cale revoluționară, este un inadapabil activ, „un om între oameni“. E veșnic nemulțumit de asupra și e pe deplin conștient că viața multimei are nevoie de o mișcare revoluționară. Bălcescu privește lucrurile vizionar, participînd la acțiuni cu o puternică efervescentă interioară. Viața și activitatea lui se constituie într-o dramă mișcătoare, ce culminează cu un deznodămînt tragic, deznodămîntul tuturor intelectualilor dreți, originali, care-și pun cu adevărat probleme.

„Destinul eroilor se încadrează unui ritm perfect autentic, sorbindu-și forța propulsoare din propriile-i rezerve de imprezibil și firesc.“ — conchide I. Sirbu. Evoluția intelectualului este urmărită pas cu pas, autorul scrutează cu minuziozitate psihicul personajelor, se înduiește împreună cu ele după „volutele“ delicate ale gîndurilor, vrea să descopere luminile cugetului, analizează zbuciumul ardent al sufletului, făcînd ca opera să vibreze profund, să i se permanentizeze valoarea. Intensitatea maximă continuă spre absolut, alături de imagini clare, imprimă lucrurilor camilpetresciene o puternică factură intelectualistă. Există o strîngă concordanță între aspectul interior al personajelor și modul lor de manifestare în contact cu realitatea obiectivă. Se observă legătura dintre replicile și caracterul personajelor. Acesta se accentuează cu mijloacele tehnicii artistice. Procedeul stilistic se vede economie de la bun început. Dialogul se dovedește un mijloc eficace de relie-

Cont. în pag. 209

Drama intelectualului în opera lui CAMIL PETRESCU

Urmare din pag. 208

ghiuri, fie interioare, fie exterioare. Frazele sînt de o mare plasticitate, măiestria constînd în imbinarea armonioasă a introspecției cu analiza cadrului social. Fuziunea dintre interior și exterior se realizează cu ajutorul planurilor ce se interferează. Eroii, frămîntați sufletește, sau se zburciumă în lungi monologuri interioare, sau sînt portretizați de alte personaje.

I. Sirbu, autorul unei monografii despre viața și activitatea dramaturgului, relatează: „Camil Petrescu este prin excelență, autorul unui teatru de cunoaștere, ai cărui eroi parcurg crize morale de ordin cognitiv și în care pasiunile și sentimentele sînt condiționate de manifestările unei conștiințe lucide, setoase de certitudini absolute, pe care să le opună relativității lumii fenomenale”.

Camil Petrescu a adus în literatura română un suflu proaspăt, a încercat să analizeze sufletul trainic și ființa profundă, cu toate semnele și idealurile, a rămas credincios sufletului omeiesc, răscolindu-i îndîncurile, grijile, visele, descuindu-i tainele, știind să pătrundă în cele mai sacre cotloane. Întreaga sa creație literară va sălășlui în noi pentru multă vreme, atingînd profunzimile etice ale fiecăruia dintre noi, stîrnind ecouri de armonii răscolitoare. Ion Vineanu afirma: „Camil Petrescu a făcut parte dintre cei ce fac să spumege și să fiarbă apele domoale ale obișnuinței, clintindu-le măcar o clipă din matca lor somnoroasă”.

CRONICA LICEULUI

● Radio Iași a transmis în ziua de 12 noiembrie 1973, un interviu luat colaboratorilor „Revistei noastre” pe tema „Cum cinștim înaintașii”.

● Din totalul de 180 de absolvenți ai promoției 1973, 116 au fost admiși în învățămîntul superior și postliceal.

● Bogata activitate sportivă desfășurată de elevii liceului nostru în anul școlar trecut și începutul acestuia, s-a concretizat în ocuparea locului V în serie, în divizia școlară de către echipa de baschet băieți și a locului VI, în aceeași divizie școlară, de către echipa de baschet fete.

● În timp ce absolvenții promoției 1973 dădeau ultimele examene din viața lor de elevi, alți absolvenți, de astă dată ai promoției 1953, se prezentau, în ziua de 16 iunie 1973 la tradiționala întâlnire de promoție. Din cei 82 de absolvenți ai celor două clase, a XI-a A și a XI-a B, au spus prezent la strigarea catalogului 76. Această emoționantă întâlnire, plină de aduceri aminte din frumoșii ani ai liceului, a prilejuit întocmirea unui succint bilanț din care a reieșit că 71 dintre foștii elevi au studii superioare (36 de ingineri, 12 profesori, 9 economiști, 7 medici, un absolvent de conservator, 1 regizor, 1 arhitect, 4 ofițeri) iar cinci au studii medii (4 tehnicieni).

Este demn de remarcat faptul că dintre cei 82 de absolvenți, 16 își desfășoară activitatea în județul Vrancea.

Marioara PECETESCU
anul IV D

* * *

Cenaclul literar „Dui-liu Zamfirescu”, care își va desfășura activitatea sub auspiciile „Revistei noastre”, organizează prima sa ședință de lucru în luna martie.

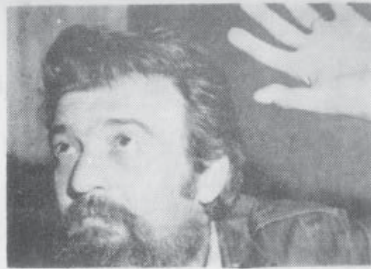
Cei care doresc să participe, sînt rugați să trimită redacției încercările lor, pînă la data de 5 martie a.c.

Mihaela Dulcu

Mioara Zehan

Romulus Vulpesco

Nina Cassian

Tudor George

Virgil Poniak

Măgălina Peticăscu

Stela Răchileanu

Dolina Novac

DIALOG CU POEZIA

27 octombrie 1973. Sala de lectură a bibliotecii Liceului „Unirea”, Colaboratorii „Revistei noastre” primesc vizita

poetilor: **Nina Cassian
Romulus Vulpesco
Tudor George
Mircea Dinescu**

Anica Gisca

Otilia Davidescu

Prof. Petreche Dima: Prezenți în orașul Focșani, pentru a participa la seara omagială „I. M. Rașca”, oaspeții și-au exprimat dorința de a se întâlni cu voi. E o mare cinste pentru noi, și, în același timp, un bun prilej pentru a angaja un dialog cu poezia...

Mihaela Dulcu: Dacă-mi dați voie, aș vrea, în primul rând, să adresez o întrebare poetei Nina Cassian. Știu că, în 1945, ați publicat, în „România liberă”, poemul „Am fost un poet decadent”. Ce înțelegeți prin poet decadent și, bineînțeles, prin literatură decadentă?

Nina Cassian: Da. Această poezie nu e singura prostie din viața mea. Însă trebuie să fie cunoscute puțin condițiile istorice ale aceluia moment. Fiind vorba, după cum știți, de o perioadă revoluționară, care a început cu August 1944, această conștiință istorică, socială, economică, fără îndoială că avea, și un corolar cultural-artistic. Eram animată cu toții, atunci sufla un vânt foarte puternic de — hai să-l zic — unanimism, un termen din literatura franceză, un ideal și-un elan al îmbrăți-

sărilor, al colectivității, al toperii în marea masă șamd. Este un elan pe care individul îl resimte periodic și după aia îl trece și e foarte bine așa că există un cântec și de la, adică există un fel de du-te-vino între dorința de a te singulariza și dorința de a te topi în mulțime. Aceste două tendințe mi se pare mie că echilibrează un îns. Momentul acela era de topire în mulțime și pentru că poezia pe care o scriam eu pe atunci, deși eram foarte tânără și nu știu dacă aveam vreo caracteristică dacă eram „decadentă” și nici „necadentă”, nu mă configurasem destul de clar, am avut senzația că am practicat prea mult timp un exercițiu singularic, ca să spun așa, în poezie și atunci printre sermonele la modă pe vremea aceea pentru astfel de exerciții singularice era de pildă și „decadent”. În accepția noastră de atunci, din 1945, poet decadent era cel care nu scria pentru mulțime, cel care nu putea fi prișcut de un public foarte larg, cel care nu trata o temă **de interes comun**.
Cont. în pag. 212.

Mircea Dinescu

DIALOG CU POEZIA

Urmare din pag. 211

matică generoasă, ci cine știe ce probleme intime și restrinse ale lui etc. Cum la 20 de ani e foarte greu să te consideri chiar reprezentant pentru o întreagă populație, la 20 de ani ești în general mai sfios, firește că ceea ce scrisesem eu până atunci erau mai mult confesii, știu eu, poezii de o factură mai intimă. Atunci m-am autointitulat, de fapt, cu destulă trufie în această autocritică „Am fost un poet decadent”, dar nu prea fusesem, și promiteam și doream în această poezie să fiu reprimată de mulțimea oamenilor din jurul meu. Trebuie să spun că după această poezie, care nu mi-a figurat în nici un fel îmbrățișarea călduroasă a acelor cărora mă adresam, am trecut la poeziile care au apărut după aceea în volumul „La scara 1/1” și care, într-un fel, erau, dacă vrei, o revenire la așa-zisul „decadentism”. Dar nici „La scara 1/1” nu mi se pare a fi un volum „decadent”, nici azi nu cred în aceasta, „decadentă” fiind, eu nu prea știu istorie și critică literară, dar cred că se referă la un anume grup de poeți, la o școală poetică franceză, care cam ce făceau?...

Romulus Vulpescu: Ei, ce făceau? Făceau bine! Foarte bine făceau!

Nina Cassian: Care erau probabil ușor perversi, ușor...

Romulus Vulpescu: Iartă-mă că îndrăznesc...

Nina Cassian: Te rog, ți-am cerut ajutorul...

Romulus Vulpescu: De fapt, Varlaine avusese chestia asta când vorbea de acel „ev mediu delicat”, în care însă el vedea evul mediu ala târziu, care decădea, adică decadența evului mediu spre care se îndreptau cu toții, pentru că acolo li se părea, și de acolo, ca să zic așa, se trage termenul care, pe urmă, în literatura franceză simbolistă, a căpătat un alt sens și a înglobat un anumit tip de poezie care avea caracteristicile pe care le găsim noi aici. Dar hai să ne-aducem aminte că niște poeți dragi nouă, care erau foarte inteligibili, la ora aceea. De pildă, I. Pillat era un poet „decadent”, dar I. Pillat este un poet pe care-l poate înțelege absolut oricine, oricând și oriunde. Și totuși era un poet „decadent”. La fel de „decadenți” erau și Blaga, și Philippide, în epoca respectivă, ca și Barbu. Darăștia sînt patru direcții în literatura română, care nu au legătură pe această linie. Adică, „decadentism” la noi însemna poetul care nu cîntă...

Nina Cassian: ...idealurile unanime...

Romulus Vulpescu: ...acelea imediate ale actualității și nu ale contemporaneității.

Nina Cassian: Deci, pe scurt, acea poezie e mai mult o declarație etică, decît estetică, în ciuda termenului „decadent” din titlu și în sens etic nu o reneg, în sens estetic, cred că da.

Mioara Zehan: Tot poetei Nina Cassian aș vrea să-i pun și eu o întrebare. În ce împrejurări l-ați cunoscut pe Ion Barbu și ce imagine îi păstrați?

Nina Cassian: L-am cunoscut pe acest mare și extrem de original poet la cenele literare conduse, în vremea aceea de Miron Radu Paraschivescu. Îl cunoșteam din poezie mai de demult. Eram în plină pasiune exclusivă pentru el, după ce trecusem prin Arghezi și Blaga. Și, fără îndoială, că a-l cunoaște personal pe poetul meu nr. 1, la ora aceea, a fost un eveniment. Nu numai pentru că l-am văzut în carne

și oase, ci pentru că am avut marea șansă sau pentru că poetul mi-a făcut marea onoare de a mă accepta pentru mai multă vreme în preajma lui, într-o foarte specială prietenie literară și am putut beneficia de spiritul lui absolut strălucitor, de o mare vigoare, chiar în ferocitatea subiectivismului lui, pentru că poeții sînt, e normal să fie așa, ei cred și chiar au dreptate cînd spun că fac o lume, fiecare poet face o lume a lui și în general în artă asta se face. Fiecare creează o lume și cînd faci lumea te crezi Dumnezeu. Și nu poți să crezi că, cu tine odată coexistă și alți dumnezei. Numai lumea ta poate să fie cu adevărat viabilă. Și atunci e firesc uneori, ca poetul să fie exclusivist și să refuze orice alt tip de creație decît cea pe care a imaginat-o. Între altele nu e cazul tuturor poezilor, eu concep foarte bine existența unor lumi paralele sau concentrice. Dealtfel, cred că tot universul e organizat în felul acesta. Așa l-am cunoscut, Ion Barbu e unul din acei poeți în care un instinct colosal artistic era dublat de o perfectă intelectualitate, de o capacitate ieșită din comun, dealtfel și cariera lui de ~~un~~ ~~matematician~~ ~~o~~ ~~dovedește~~, o capacitate ieșită din comun de a asocia și de a

expune cu sistem orice fel de idee sau chiar de senzație, sau de stare și este, fără îndoială, pe planul întîlnirilor artistice din timpul vieții, cea mai importantă, pentru amintirile mele, pentru memoria mea afectivă și pentru educația mea estetică.

Petecescu Mariana: Aș dori să vă adresez și eu o întrebare, referitoare la literatura dumneavoastră pentru copii. Cum ați reușit să pătrundeți în această lume?

Nina Cassian: Nu cred că am reușit să pătrund, cred că am reușit să nu ies din ea, adică păstrîndu-mi copilăria, dealtfel, am declarat asta, nu abandonez nici o vîrstă. Sigur că se suprapun altele, însă nu trăiesc de mult timp ca să-mi pot permite să renunț la vreo vîrstă. Vă asigur că nu este o figură de stil, că am în mine, sub o formă filtrată, de salvare, să spunem, sensul copilăriei, adolescența o am în mine precum și treptele diferitelor tinereți sau maturități care au urmat. De la prima mea carte pentru copii și pînă la ultima, care n-a fost poate încă scrisă, nu scriu pentru copii, ci scriu pentru mine și despre mine și dacă copiii se regăsesc în mine e confirmarea exactă a lucrului pe care vi l-am spus înainte. Nu am copii, personal. În felul acesta, scriînd pentru ei, am foarte mulți, de fapt. Inițial, am găsit un refugiu în această lume a fanteziei și a inocenței într-o perioadă în care lucrurile

DIALOG CU POEZIA

Urmare din pag. 213

în literatură erau foarte încurcate, foarte posomorite. Cu toată sinceritatea vă spun că a fost pentru mine un refugiu într-o lume care mai păstra însemnele poetice, în care metaforele erau permise, în care culorile mai puteau să scapere. Știți foarte bine că în timpul acela, pe care noi îl numim astăzi proletcult și care a durat 8 sau 10 ani, aici sînt diverse controverse, eram, mai ales în calitate de poeți, extrem de strict controlați paraestetic, așa zice, în sensul că fiecare epitet era pus sub lupă și suspectat ca atare, ni se cerea în general să spunem lucrurilor pe nume: „trăiască“ sau „jos“ sau „pornim cu toții spre viitor“, iar viitorul trebuia neapărat să aibă un epitet dacă i se permitea, un epitet luminos, el nici nu putea fi altfel.

În perioada aceea de sărăcie de vocabular și de fantezie a putea să scriu „Nică fără frică“ a fost pentru mine un foarte mare reconfort.

Anica Giscă: O întrebare pentru poetul Romulus Vulpesu. Ce anume v-a apropiat de Ion Barbu, pe care l-ați tipărit într-o excelentă ediție, în 1970?

Romulus Vulpesu: Sigur, așa vrea să fie treaba asta cît mai scurtă cu putință, cum a spus și colega mea Nina, există și niște date, ca să spun așa, de biografie personală, dar nu despre asta este vorba, pentru că nu e pentru mine timpul să-mi reamintesc în public, într-un anumit sens. Ca și ea, eram exclusivist, am mai rămas probabil, pentru mine poezia lui a fost mai mult decît o revelație. În momentul acela am avut sentimentul că am descoperit pentru totdeauna, nu pentru prima dată, poezia — și din acel moment n-am mai putut să ies și sînt foarte bucurat că n-am mai putut să ies din vraja aia nemaipomenită, din cercul ăsta foarte spiral. Și m-am bucurat și eu de un fel de prietenie.

Ion Barbu este un poet atît de total și a avut decența (scriind atît de puține versuri), la o vîrstă la care alții aveau case, mă rog, de veci, și nu din cauza matematicii, pentru că și în matematică făcea aceeași poezie. Am să vă povestesc o amintire. Eu nu pricep nimic din aritmetică. Dar m-am dus să-l văd pe Ion Barbu în ipostaza lui de Dan Barbilian, profesor de Teoria numerelor la Facultatea de matematică din București. Era într-o dimineață. L-am așteptat și i-am spus: „Dați-mi voie...“ Știa că nu-nțeleg, că eu sînt nătărău, așa se vedea. Însă el a înțeles, cum să span, actul poetic adică mie îmi trebuia actorul din el, era un imens actor, era un mare actor. În el n-a murit, ci în el a trăit un mare actor, dar și Călinescu i-a prins perfect chestia asta. I-a plăcut zice: „Mda, mda...“. M-a luat la cancelarie, apoi m-a dus într-o săliță care era mai mică decît a dumneavoastră, acolo am văzut trei inși, trei studenți. S-au ridicat în picioare, pentru el bineînțeles. Eu m-am retras într-o bancă, deoparte, fără hirtie în față, mă rog, ăia aveau caiete, creioane ascuțite, totul... Ion Barbu s-a întors la tablă și a început să scrie. Nu știu ce, aici nu-mi permit să inventez. A spus ceva, s-a întors la tablă și-a început să scrie cu o viteză înspăimîntătoare. În vremea asta spunîndu-le: — „Asta, zice, este varianta cutare a rezolvării cutare, pe care o găsiți în tratatul cutare, pagina cutare, sigla, nu știu ce, paragraf, stînga sus“, cu o memorie vizuală fantastică. Aia scriau și n-apucau să copieze în ritmul în care el rezolva. Tabla se umpluse așa cam pe trei sferturi și, la un moment dat, el, cînd mai avea

un pas, un brînci pînă la rezolvarea teoremei sau ce le demonstra, cu un gest foarte scurt, dar nu făcea asta ca să mă frapeze pe mine, eu l-am bănuît o clipă atunci, ci, am aflat după aceea, făcea întotdeauna așa, taie tabla cu bursetele și zice :

— „Nu nu este o cale elegantă, să alegem una mai elegantă!”. Aștia rămîn înmărmuriți, fiecare cum de i-a apucat, pe la un minus sau un plus. Eu eram fascinat, mă uitam în ceafa lui, în gura lui, fascinat de spectacol, nu? Și privirile lor parcă spuneau: „Mă ce cap de matematician are puștanul ăsta cu mustați“, c-aveam niște mustați... Și pe fața mea se vedeau imensa plăcere, trăirea matematicianului, cum trăiești dv. poezia, să zicem, dacă vă place, nu? Eram fascinat de prezență, de tot ce simțeam, bănuiam eu, că e poezie în matematică. Și-atunci am regretat eu că n-am învățat matematică. Unul dintre ei se întoarce cu o mare admirație pentru mine și mă-ntreabă :

— „Nu vă supărați, dom'le, zice, acolo la diferențiala aia, la integrala aia“...

Eu am dus atunci degetul la buze, adică: „Nu mă întrerupe“. Și se termină această treabă,ăștia sînt umiliți, se uită așa la mine...

Ion Barbu, cînd pleacă, zice :

— „Vino, dragă, după aceea la cancelaria“.

Studentii se uită la mine și mă-ntreabă :

— Nu vă supărați, dv. unde...?

Adică: „Unde profesati?“ se subînțelegea. „Tînăr, tînăr dar...“.

Nina Cassian : „...deștept“.

Romulus Vulpescu : „...deștept băiat!!!! Tatițo...“.

Întorcîndu-mă către ei, zic :

„— Nu vă supărați, eu n-am înțeles nimic din treaba asta.

— Cum n-ați înțeles?! Dar ce căutați aici?

— Am venit să-l văd pe poetul Ion Barbu, știți că domnul ăsta care... este...

— Cum poetul Ion Barbu???

— Da, zic... dar cam puțin studenți...

— „Cum studenți? Numai dumnealui e student. Noi sîntem asistenți!“

— Avea un singur student și doi asistenți care veneau să învețe Teoria numerelor. Era o disciplină nu aridă, ci de mare rafinament, ca și poezia lui cea din „Joc secund“.

Vă imaginați omul din fotografii. Pe mine m-a fascinat mina lui Barbu. Era atît de frumoasă, ca o floare, îți aduci aminte, Nina?, încît aproape uitai cît de frumos este el, ca om, ca...

Acum înțelegeți de ce se scoate o ediție? Uite așa a scos Perpessicius (nu fac nici un fel de comparație, vă rog să mă înțelegeți bine), „Opera lui Eminescu“. A orbit pe această ediție și n-a terminat-o. Se poate orbi pentru un om, adică se poate muri pentru ceva. De-aia se scoate o ediție, nu din pricepere, neapărat. Ediția are o mulțime de greșeli, dar se compensează cu iubirea.

Davidescu Ofelia : Știu că ați învățat și la Liceul „Gheorghe Șincai“. L-ați avut profesor pe I. M. Rașcu?

Romulus Vulpescu : În 1948, dădusem capacitatea și, cum în preajma casei mele Liceul „Gh. Șincai“ era singurul liceu teoretic, m-am înscris acolo. N-am făcut decît un singur an la „Șincai“ și pe atunci profesorul Rașcu, dacă-mi aduc eu bine aminte, era la clase mai mari. Citisem două cărți de el, „Neliniști“ și o altă carte foarte frumoasă, o revelație pentru mine în ceea ce-l privește pe prozatorul Rașcu. „La Lisieux și sfînta Tereza“. Mai tîrziu, cînd au trecut niște ani peste mine, la „Ateneu“ mi-au dat o rubrică numită „Semnal“, la care am tras vreo 12 clopote de alarmă asupra unor scriitori morți sau vii, care fuseseră uitați. Am scris despre „Istoria literaturii române“ a lui Călinescu și, printre alții, despre I. M. Rașcu, unul dintre cei mai subțiri poeți ai noștri, simbolisți, după părerea mea, pentru că era un poet care ocupă un loc precis în istoria literaturii române. I-am făcut o mare plăcere, el se îmbolnăvise atunci, după puțin timp a și murit. Mi-a trimis ultima carte scoasă și „Amintirile“. Mi-a scris o scrisoare fără să ne cunoaș-

DIALOG CU POEZIA

Urmare din pag. 215

tem, ceea ce este foarte frumos, adică înviau niște tradiții, pe care literatura noastră le-a avut cândva, de bună cuviință și politețe între oameni. În felul acesta există astfel ceea ce noi numim corespondență între scriitori. Așa mi-a răsplătit bietul meu articol în care trăgeam un semnal de alarmă pentru un poet și prozator de valoare, dar neglijat — nu știu din ce motiv... El a simțit că nu l-a uitat toată lumea.

Nina Cassian : Să știi că, înainte de a muri, a fost la el un ziarist, Adrian Dumitrașcu, care își dădea teza cu I. M. Rașcu. Era foarte insinurat și ursuz.

Romulus Vulpesu : Așa că, din păcate, nu l-am avut profesor pe I. M. Rașcu, dar i-am citit cărțile. Nu e neapărată nevoie să ai pe cineva profesor. Dacă îi ai cărțile poate să-ți fie un excelent profesor.

Petrache Dima : Să continuăm acest dialog.

Doina Neamțu : Există o colaborare între poetul și pictorul Tudor George ?

Tudor George : Nu prea... Aș putea spune că este o duplicitate antagonică. Este în mine un pictor pe care-l ucid. Eu nu mă consider atât de poet, cât simt că sînt un pictor. Dacă vorbesc mult, este dintr-un neajuns. Totdeauna limbușii și gîngavii, și neajutorării la resortul acesta al limbii, vor să vorbească mult și vorbesc mult, ca să nu vorbim de cazul clasic Demostene. Sînt foarte mulți bilbiți care vorbesc mult... și între poeți sînt foarte mulți bilbiți. Îmi place să cred că și eu sînt un bilbit... Vorbesc mult, dar în mine zace un om tăcut și, într-adevăr, un pictor. Este o mărturisire de credință pe care o fac acum cu singe, aș zice, fiindcă vreau să pictez și tot timpul. Nu trăiesc decît culoare. Sînt un plastician. Nu desenez : și nu picteaz decît vara, cînd mă duc la mare. Vara asta n-am fost și n-am pictat ; trei ani am uitat să mă duc la mare. Numai, vara, fiindcă vara mă odihnesc de pălăvrăgeală, de cuvinte, de magia asta cumplită care te robește. Am scris în ultimul timp un sonet, „Nu vreau să mai scriu“, și altul, „Robind cuvîntul“. Eu nu robesc cuvîntul, este o emfază, de fapt, cuvîntul mă robește pe mine și mă chinuie, mă introduce într-o magie unde cred că sînt căpitan de vapoare și toate sînt păraginite. Eu nu vreau să vorbesc, dar nu pot altfel, pentru că trebuie într-un fel să cuvînt. La mine cuvîntul este o eliberare, este o migrenă, e o bilbiială, este o modalitate afonă de a mă exprima...

Sînt un plastician. Aș vrea tot timpul să exprim lumea prin linii, prin elementele cele mai simple. Langajul universal nu este nici muzica, nu este nici matematica, fiindcă aici a fost vorba de Barbu, sigur, toți exponenți excelenți, dar niște gîngavi în lucrurile pe care le-au exprimat mai bine. Asta e o mare tristețe și un mare neajuns al spiritului. Eu cred că, în primul rînd, este imaginea la modul cel mai concret.

Aș vrea să vorbim metodic, sigur că e o strădanie. Tinăruț întrebă, răspunsul ar trebui să fie așa cum pretinde profesorul unui elev : exact. Ei bine, vedeți că dumneavoastră puneți întrebările, cei maturi ca noi, cei chinuți, nu răspund exact, răspund prin parafraze, prin ocolișuri... Eu aș vrea să vă răspund exact : eu sînt un pictor, nu sînt poet. Este un refugiu, o modalitate. Primul lucru care se întîmplă în natură este reverberul, „jocul secund“. Primul lucru care se întîmplă în natură este un soare care dorește alt soare. Iubirea dialectică, toate noțiunile filozofice sînt legate de reverber. Pentru mine „a exista“ înseamnă „a te preocupa“, proiecție. Eu sînt și un tip de emisie, alții sînt de

recepție, dar e același lucru, e înăuntru treaba. Matematicianul, muzicianul, toți se înfîlțesc în necesitatea de a se reverbera. Proiecția umană, nașterea e o iluzie care ne poartă ideea de a perpetua, de a exista. Vrem un copil: „Ce frumos copil o s-avem noi”. Este un reverber. Existența însăși. Și sigur că fiecare este marcat, este țarat de o modalitate de a se exprima. Fiecare om se exprimă într-un fel, își caută modalitatea de expresie, de comunicare. Eu sînt, un pictor, asta e.

Romulus Vulpesu: Și să știți că vă confirm și nu fac o glumă acum, el știe că vorbesc serios. Cel mai frumos poem al lui, pe perete la mine, acasă, este un autoportret, îți mai amintești?

Nina Cassian: Iar eu am un desen făcut cu suc de frunză. Pentru că n-avea creion la îndemînă și-a luat o frunză și a stors-o.

Tudor George: Asta a făcut și Pallady. Dar nu contează ceea ce preluăm, nu metodică este importantă, ci necesitatea de expresie, pe care fiecare dintre noi o avem. Și artiștii sînt ca țigăncile cu poalele în briu..

Romulus Vulpesu: Nicî el nu e rău. Îți mai aduci aminte portretul ăla reciproc făcut de noi cînd n-aveam bărbi, cînd eram foarte tineri, la Singapore?

Tudor George: Nu mi-aduc aminte.. Tu vrei să intri alături de mine în plastică. Nu se poate...

Romulus Vulpesu: Hai, mă, că te iau în poezie, lasă...

Tudor George: Eu sînt alt gen...

Virgil Panait: Aș avea o întrebare pentru poetul Mircea Dinescu. Sub influența căror poeți v-ați format?

Mircea Dinescu: Este o întrebare dificilă. Pot să spun ce poeți mi plăc: Rilke, Eminescu și o seamă de poeți sovietici mai vechi și mai noi. Nu știu sub ce influență m-am format și nici nu vreau.

Romulus Vulpesu: Asta e treaba istoriei literare. Să facă și ea ceva...

Nina Cassian: Apropo de problema asta cu influențatul, Nicuță Tă-nase avea o vorbă care-a rămas celebră: „Eu nu l-am citit pe Dostoievski, nici nu-l citesc fiindcă nu vreau să mă influențeze”. Ceea ce n-ar fi stricat să fie ușor influențat, nu?

Stela Richișeanu: Nina Cassian, ce părere aveți, în calitatea dumneavoastră dublă, de poet și de femeie, despre universul adolescentin? Ce credeți despre această vîrstă? Întrebarea se adresează și poetului Mircea Dinescu într-o singură calitate, de tînăr poet.

Nina Cassian: Eu ce să spun? Cred că mi-am păstrat adolescența în părțile ei suportabile pentru că adolescența e în general o pacoste -- vîrstă de tranziție cu un milion de confuzii, de spaime, de stîngăcii. Adolescența mea, în special, a fost o catastrofă. Toate tulburările formării de personalitate au făcut ca adolescența mea să fie o perioadă dificilă. Dar ce cred despre universul adolescenței, în general, probabil că este o perioadă dificilă adică te desparți de inocență, într-o măsură. Nu ești încă destul de copt pentru luciditate. Din acest conflict pot ieși lucruri foarte interesante, pot ieși și traume care să te urmărească după aceea o viață întreagă. După ce am depășit această vîrstă, pot să vă spun, și ca femeie e foarte greu de trăit în continuare, foarte greu. Ni se aplică un sistem de discriminări înspăimîntător. Vă asigur că în poezie, în artă, în calitate de femeie, faci parte dintr-un capitol special, de tolerat. Încă nu s-au obișnuit partenerii noștri de existență, bărbații, că am putea avea această capacitate, că am avea acces la aceste zone. De cîte ori se va scrie despre noi, despre poezia noastră, se va intitula „Lirică feminină”, fără să existe un capitol în istoria literaturii, intitulat „Lirică masculină”. Acest fapt se explică prin uimirea lor în fața acestui fenomen recent și un fenomen de respingere totuși față de gafa asta, alergie la o nouă inimă care bate în poezie, alături de a domniilor voastre. Dar noi scriem nu pentru că am avea ambiția asta, ci pentru că asta e structura noastră și vom continua s-o facem pînă... pînă o să plouă! Poftim, adolescent-poet, completează-mă sau...

Mircea Dinescu: Eu ce să spun? Eu sînt un exemplu prost, din punct de vedere didactic. Adolescența mea a fost destul de simpatică, cred eu. Am rămas și repetent printre altele, nu mă laud totuși, pe undeva s-ar

DIALOG CU POEZIA

Urmare din pag. 217

putea să fie și o laudă. Deci poezia mea se pare că e vinovată de adolescență. Prima carte e scrisă exclusiv în liceu. Prima mea poezie din prima mea carte se numește „Sînt tînăr, doamnă”. Între timp am ajuns să scriu și poezii. Cred că mai bine vă pricepeți voi la adolescență, eu între timp am făcut armata, mă consider bătrîn și-am ajuns aproape să-mi fie rușine că sînt genial...

Romulus Vulpescu : Aha, ai băgat de seamă..

Petrache Dima : Vă propun să ascultăm lectura unor poezii scrise de elevi.

Oaspeții : De acord.

Petrache Dima : Cine dorește ?

Mihaela Dulcu : Încerc eu :

Lacrima

De undeva,
de departe sau de aproape,
cu voie ori fără voie,
a căzut în călimara mea
o lacrimă
Năpădit de simțiri eleate
și cîntece intime,
sînt acum alt om
cu altă trăire.
N-au mai încăput
în călimara mea
blestemul Hecubei,
chipul Gorgonei,
sau glasul Eumenidelor,
cu toate chinurile
ce se dilată ceas de ceas ;
în ca
n-au ce căuta
semnele vitregilor.
Lacrima,
prin firea ei,

e puritate,
armonie
și nemurire.
Cel ce o are
viețuiește în plenitudine,
pururea.
Ea n-are culoarea soarelui,
nici pe-a nopții,
ci culoarea inimii
ce strigă :
Mai sus !
Ochiul nu spune ce este,
graiul nu spune ce este,
singur Nimicul ar putea.
Căutați-o în cîntecele mele,
dacă nu e
s-a dus în altă călimară.
Lacrima !
Sufletul !
Nimicul !

Tudor George : „Lacrima“ asta ai s-o vezi peste cincizeci de ani, eu îți doresc, și ai să vezi că-ți sună altfel. Ce „Gorgone“? ce tot „Eumenide“? și lucruri pe care le spui acolo? Am condus cenacluri și cenacluri din Capitală, mă laud față de dumneavoastră, la probleme de literatură, și mă vedeți că-mi critic și lucrările mele poetice, dar îmi place să intervin pentru că este necesar de a tempera anumite lucruri unde nimeni nu spune nimic.

Nina Cassian : Ar mai trebui auzită măcar. Eu nu mă pronunț la una.

Tudor George : Sigur că da.

Mihaela Dulcu : „Vîntul“.

Vîntul

Soarele arde cenușa vîntului
lăsîndu-l fără urme
și fără întoarceri.
Eu stau la răscruce
să-mi aducă puf de păpădie
și ciorchine de stih
care să-i răzbune
invizibilitatea,
Nu simți,
cu al doilea auz,

mica lui voce
care străbate urmele
și întoarcerile ?
Vîntul vertical palpită
vise și doruri
și scoate cantilene
pentru perechile nopții.
Tăcere !
Vîntul a urnit sulșul
spiralelor noastre,

Nina Cassian : E mai bună asta, într-adevăr, pentru că are mai puține referințe, date culturale. El avea ceva dreptate. Prima poezie dovedea că ești o fată inteligentă și cu lecturi, ceea ce nu înseamnă neapărat talent, pe cînd a doua, arată clar talent, dacă-mi permiți să spun că și eu am răspuns la „Poșta redacției“.

Tudor George : Da. Eu voi face o observație preluată de la Călinescu. Una din bolile poeziei de elaborare și de creștere a ei, bineînțeles, și a unui suflet, căci poezia este expresie, este abstracțiunea. Adolescentul ajunge grăbit la abstracțiune. De abia prin discernămint, adică înțelegînd lumea convulsivă, concretul, vei ajunge cu adevărat la abstracțiune. Tînărul este fascinat de abstracții și ca atare, le folosește chiar tautologic. Să știi că nu face poezie o abstracțiune cu un atribut tot abstract. Adică dacă iau „ininteligibilitatea minunată“, nu spune nimic. Ninei i-a plăcut în ceea ce sună ea. Mie mi-a sunat în gol. Nu e nici o sugestie, să mă iertați că spun asta.

Nina Cassian : În a doua, este...

Tudor George : E plină de abstracțiuni...

Romulus Vulpescu : Are contribuția „Vîntului vertical...“.

Tudor George : Calitatea verticală a vîntului, să mă iertați este...

Nina Cassian : Dă-mi te rog, puțin, poezia...

Tudor George : Nu ce vreau să spun eu, de la Călinescu, că tînărul are o vină, sigur o vină între ghilimele, de a nu fi cunoscut încă bine toată natura concretă. El nu s-a izbit de toate lucrurile. El nici nu știe ce e „frunză“, ce înseamnă „aer“. El nu are noțiunile senzorial tranșate și ca atare, sare direct în abstracții. Poezia nu se face decît atunci cînd ai pus mîna ca un copil pe soare, ea nu se face altfel. Pînă cînd soarele nu ți-a ars mîna, poezia nu se face. Nu poți să zici „soare“ altfel în poezie. Vă spun, întîi puneți mîna pe copac, și după aia veți simți cerul. Am terminat.

Petrache Dima : Cine vrea să mai citească ?

Anica Giscă :

Dalila

Voi-i vînd.

Ieri mi-a spus taina lui și-am jurat
s-o păstrez,
Și-am jurat că voi face să-i vină pe
lume urmaș

Mai tare ca el,
Mai bun decît mine
Și mai fericit decît noi amîndoi...
Veniți către cumpăna nopții
Și-mi bateți în geam,
Veniți
Către cumpăna nopții,
Cînd oamenii dorm
Și cînd eu voi dormi tăinuindu-mi

pacatul...
Veniți
Către cumpăna nopții cu sfuri și
pumnale,

Veniți
Către cumpăna nopții :
E ceasul
La care Dalila-și va vinde iubirea
pe-arginți

Și bărbatul...
Ah, pletele lui se-odihnesc răsfirate
pe sînu-mi

Comoară,
Iar mîinile lui cum mă caută-n
somnia,

Și cum îmi vibrează-ntre degete fierul
vrăjmaș —

Unealta vînzării,

Și cit de străină mi-e casa în care
mă chinui s-adorm...

Voi știți că-l iubesc.

Greu mi-a fost să aleg

între dragostea lui

Și iubirea de țară !

...Venea să mă vadă adesea spre

seară,

Venea să mă vadă... Cu straiul minjit

De singele tatei și-al fraților mei

Venea să mă vadă...

Iar eu, în genunchi,

La fel ca pe-un rege-l chemam cu

sfială :

„— Stăpine, mă vrei ?“

Voi fi defăimată de neamuri,

Hulită

Ca cea mai din urmă femeie din lume.

Bărbații nemi-vor femeile rele

Cu propriu-mi nume,

Cu propriu-mi nume...

Sărmană Dalila,

În zon de chimvale

Vor pune să-l lege... Tu n-ai înțeles ?

Dar nu-s mai presus ca iubirea de

țară

Nici legea, nici zeii, nici omul ales,

Nici cei care miine-or să judece

mortii...

De-aceea veniți către cumpăna nopții ;

N-aștept să veniți cu sfuri și pumnale...

Tudor George : Asta este o poezie, clar. Dincolo se observa elaborarea și tentația de a merge către o lume mitologică adică fiind consemnată de-acuma. Iar am să citez o întâmplare la Călinescu. Eu n-am fost studentul lui, dar mă duceam acolo. Făcea colocvii, dar erau puțini studenți, mai ales studenți avea Călinescu, ca să vorbim despre profesorii noștri. Călinescu a citit un text cu o ambuscadă de noțiuni cu majuscule

DIALOG CU POEZIA

Urmare din pag. 219

de soiul ăsta, spun brambura ceva: „De la Taurmina la Maraton, trecem prin Olimp, unde Iocasta a spus că acolo va veni însuși Neptun“. Am dat întâmplător. Și le-a întrebat pe domnișoarele, care au notat tot: „Domnișoare, acest text face poezie, au nu face?“ Tăcere... Eu eram un pașoptist acolo, adică un tânăr revoluționar în sinea mea — toți tinerii sînt așa și de-aia vă povestesc. Ședința de azi e foarte frumoasă, am auzit și eu puțin sufletul colegilor mei. Nu e vorba de laudă, ci de bucurie. Nicî noi nu ne auzim decît foarte rar, cînd țipi nu auzi pe altul. În bălăii nu se aude nimeni, decît pe el sau are impresia.

Și-atuncea m-am ridicat și i-am spus: „D-le profesor, permiteți?“ Se ridică cite o mină. Eu eram singurul băiat între multe fete și el de la fete voia răspunsul și de aceea nu-mi vedea degetul... Și cum nici o fată nu cuteza, mi-a făcut un favor: „E, e... spune d-ta...“

— „D-le profesor, textul face poezie“. Nicî el nu știa bine dacă face sau nu poezie.

— „De ce?“ Și atunci l-am captivat. „D-le profesor, aceste majuscule reprezintă o poezie de informație livrescă. Fiecare noțiune de aicea, cu majusculă reprezintă o întreagă povestire, un nume de-acolo. Deci asociind această trecere prin acele noțiuni, acele numiri, reprezintă o bucurie pentru omul cultivat. Este o poezie a cultivatului“.

A rămas perplex Călinescu, cred că nu se gîndise la asta. Este emfaza mea. Noțiunile mitice și noțiunile ca „Dalila“ pe care dumneata ai citat-o, nu sînt ridate de conținut, cum nici numirile puse de dumneata nu sînt, e o bucurie de intelectual, dincolo totul mergea pe conceptual, la dumneata e o interpretare (Anica Giscă — n.n.). Este un mod de a simți pe Dalila, adică se simțea fenomenul de transpunere cu adevărat unic, de a intra într-un personaj. Aceasta este și datoria poetului, de a se transpune. Deci a făcut transpunere, în vreme ce la dumneata (Mihaela Duțu — n.n.) a rămas acest text bucurie pentru informat, pentru cel livresc, ca să fac o paralelă, adică undeva am încercat să și dibuiesc pentru dumneavoastră ce face poezie, ce nu face și de ce face, îmi permit, cu dragoste, să spun asta, că am încercat să elucidiez.

Virgil Panait: Voi citi cîteva poezii din ciclul „Zidul de marmură“.

Păsări ucise, icoanele

Păsări ucise, icoanele zac
Prăfuite peste lutul pereților
Și-un glas nesfirșit, curge plin

De chemare, din trupurile lor, în
Urma preaîndepărtaților
Ingeri...

Pretutindenii exiști tu

Pretutindenii, oriunde-aș fi:
Dormind și visînd în ochii
Cîinilor; alergînd prin inima
Intunericii,

Exiști tu, negrule zeu,
Învăluindu-mă
Treptat...

Ochii ierbii

Numai ei, dementii
Vagabonzi ai singurătății, vă
Pot auzi, orbilor, noaptea ochii

Părăsindu-vă și devenindu-vă
Indiferenți ochii ierbii...

Cîndva, tîrziu

Cîndva, tîrziu,
La moartea gîndului meu,
Marele-fluviu-mi va fi o

Clîmea nevăzută, pe care
O voi împletii aiei,
Lîngă umăr...

Da, e timpul

Da, e timpul să vă părăsesc, iubitele
mele pietre ; da, e timpul să vă
Părăsesc, iubitele mele păsări...
Hai lăsați-mă, lăsați-mă să

vă părăsesc ; nu mai am nevoie
de nimic ; nici măcar de dragoste.
Nemilos, soarele mă cheamă să-i
Sap în prăpăstii...

Romulus Vulpescu : Vreau să spun și eu ceva, dacă-mi dați voie, că
aicea sînt pretexte pentru poeme pe care încă nu le-ai scris, adică îți
alunecă foarte frumos de cîteva ori condeiul, ai niște imagini senzaționale
care nu sînt încă poeme...

Tudor George : E lipsit de sinceritate. Se ipostiază formal.

Romulus Vulpescu : Nu mă interesează sinceritatea lui.

Tudor George : Eu, cînd am zis „sinceritate”, n-am zis că-mi spune
brașoave. Am spus că-i exterior comunicării.

Romulus Vulpescu : E foarte multă magmă și zgură din amintiri..

Mircea Dinescu : Dar prinde cîte o metaforă frumoasă : „nemilos,
Soarele mă cheamă să-i / sap în prăpăstii“.

Romulus Vulpescu : Dacă am avea poeziile în față, fiecare din noi am
sublinia cam aceleași lucruri.

Tudor George : „Casa” dumitale e cam șubredă. Te-aș întreba : cîte
fete aveți în clasă ?

Virgil Panait : 20.

Tudor George : Și cîți băieți ?

Virgil Panait : 15.

Tudor George : N-ai voie să vorbești tu despre lacrimi. Lasă-le pe
ele. (Animație).

Romulus Vulpescu : Fiecare poem are cîte un vers rătăcit din altele.
În fiecare din cele 10 versuri ai cîte 5 din alte 5 poezii care sînt acolo
din greșeală și s-au încurcat.

Nina Cassian : Are anumite facilități... Pune oneori cîte o imagine
mai senzațională și mai dură, alături de dulcegării.

Romulus Vulpescu : Un fel de aspic așa..

Nina Cassian : „Lăsați-mă să vă părăsesc” e un fel de retorică destul
de găunoasă..

Tudor George : N-are de ce să plîngă și se plînge, asta e...

Nina Cassian : Asta e normal. Eu la 11 ani scriam versuri de sinu-
cidere.

Romulus Vulpescu : Acum, cînd îmbătrînim umblăm după viață.

Tudor George : Dom'le, băiatul are sau n-are ?

Nina Cassian : Cred că are...

Tudor George : Iertați o mică paranteză. Frecventam un cenaclu de
maturi, la care veneau și mulți inepti, veleități, dar inepti. Și era acolo
unul din Craiova, care ne propune la cîteva mai bahici, mie și lui Teodor
Pică să ne ducă undeva, într-un sat de lîngă Craiova, că taie un parc și
să scriem împreună poezii...

Romulus Vulpescu : Adică toți trei, nu ?

Tudor George : Da. El gîndea că are să facă un volum. Zic : „Dom-le,
nu se poate, la porc venim... „Am și vin”, spune ăla.

Le cenaclu nu venea să nu i se defecteze impresia... (Animație).
N-avea curajul. Și-atunci ne lua pe noi la un pahar, și la paharul ăla
ne jecmănea de impresii. Ședea în extaz să vadă verdictul. „Dom'le, —
întrebam pe Pică — are ?” Pică zicea : „Măi, nu prea are — și ne uitam
și la pahar. Da' ineptul de colo : „Ce-are de n-are ?”

Asta avea, că n-avea.

Și n-am colaborat cu acest ins. N-am putut.

Petrache Dima : Și-ați terminat porcoul ?

Tudor George : Nu, dom'le, nu merita nici porcoul să i-l mîncăm. Nu
merita nimic.

DIALOG CU POEZIA

Urmare din pag. 221

Petrache Dima: Mai vrea cineva să citească?

Constanța Tazlău, anul III D: Eu nu citesc, vreau să recit:

Deasupra, crește zîmbitoare creanga...

De-și cîntă vîntul umed și vînat, seara,
la ora de crepuscul, însingurat,
în arcuiri de păsări și-unde zarea
își caută-n tăceri un fluier sfărîmat,
de aerul puterii,
din undele luminii ce-n cercuri roșii
zace —

cu degetele ierbii se toarce-un vis din
stelele
ce-n marea mărilor se bat.
Deasupra, crește zîmbitoare creanga
din trupul somnului însingurat...

Constanța Tazlău: Am să mai recit o poezie..

Tudor George: Te rog să nu le mai spui poezii... că nu știi dumnea-
ta dacă sînt sau nu... Versuri sau altceva... Spune: „zice-așa”. Acest
„zice-așa” e al pămîntului.

Constanța Tazlău: Să zicem așa.. (Animație). „Cutreier păduri adinci”.
Cutreier păduri adinci și beau și sec
izvoare
Și mă ridic la ceruri și mă cobor în
mare
Și iarăși urc în toate și mă cobor în
nespus,
Cu-acea nemărginire a stelelor de sus.
Mi-a dat pămîntul — Tată — azurul
într-o cofă
Să-l beau ! de-o să se-ntimple să-i
seriu și lui vreo strofă !...
Iar soarele ce ziua mă țîntulește drept
Eu noaptea să-l apropii, să mi-l adorm
pe piept...
O, de-ar începe visul de cer a se
desface
Aș bea din infinituri și-n toate m-aș
preface...
Să nu mai cred că-n mine de soare
mă apropii

Cu timpla amorțită cu miinile și
ochii !...
Cînd tot ce simt aproape e-atita de
departe
Și parcă și de mine tăcerea mă
desparte,
Atunci încerc de-a surda un fluier de
pămînt
Și mi-l strunesc la buze nechibzuit și
cînt !...
Nădejțile și plînsul mi le-mpletesc cu
soare...
Să mă ridic la ceruri ?... să mă cobor
în mare ?
Eu iarăși urc în toate și-n tot
privesc ascuns.
Cu-acea nemărginire a stelelor de sus.
Pe degetul subțire îmi crește firul
ierbii...
E noapte-acum... Să cînte pădurile și
cerbii !...

Nina Cassian: E bine. Vezi, aicea e mai multă sinceritate.

Tudor George: Eu aș spune că d-ra are tonalitatea baladescă popu-
lară și citeva versuri au fost din informare din Eminescu, de o mare
realizare; o strofă sau două în stil eminescian. Dar tonalitatea și debi-
tul d-tale sînt pregnante, ca și la „Dalila” care e o fantastă, fantasticul
d-tale este de basm popular — adică de o mare simplitate și cu foarte
puțină cultură informațională poetică...

Romulus Vulpescu: ...dar cu niște rezolvări de strofă inpecabilă...

Tudor George: Din acest har ești hrănită...

Romulus Vulpescu: Ca un cîntec.

Petrache Dima: În numele elevilor prezenți, în numele nostru, vrem
să vă mulțumim pentru aceste clipe deosebite pe care le-am trăit im-
preună. Este o lecție de literatură, am zice noi, ținută pe viu.

Romulus Vulpescu: În sensul că noi sîntem vii, da'... încă... adică
o vivisecție...

Petrache Dima: Încă o dată, noi vă mulțumim.

Nina Cassian: Cu mare plăcere și noi vă mulțumim.

Tudor George: Noi vă mulțumim din toată inima. Bucuria este re-
verberată.

X

(Text prescurtat, înregistrat pe bandă magnetică).

Note de drum

Kiev-Riga-Leningrad-Moscova

Coliba lui Lenin

Ca și cuvintele românești „Bun venit”, tradiționala urare rusească „Dobro pajalovati!” oglindește sincera dorință ca oaspeții să se simtă cât mai bine. Excursia noastră a început la Kiev și s-a terminat la Moscova, același „Bun venit” ne-a însoțit însă pretutindeni.

Uniunea Sovietică, se știe, este o țară imensă, cea mai mare ca teritoriu. În timp ce în Moscova mai ninge, la Batumi, pe litoralul caucazian al Mării Negre înfloresc trandafirii. Aici trăiesc peste o sută de popoare mari și mici ce au creat prin eroicele lor lupte o istorie extrem de bogată și foarte interesantă.

Capitala R.S.S. Ucraineană — pitorescul oraș Kiev, așezat pe multe terase și coline, mai este supranumit și părintele orașelor rusești căci încă din sec. X—XII el era capitala puternicului staț al Rusiei kievene. Catedrala Sf. Sofia, mănăstirea Peiora,

Poarta de aur sînt mărturii grăitoare ale acelor vremuri. Kievul este astăzi centrul industrial, administrativ, științific și cultural al Ucrainei și totodată un oraș în care abundă florile și cîntecele.

Drumul cu avionul de la Kiev la Riga nu durează decît 2 ore. De o parte și de alta a fluviului Dangara cu ape tumultuoase, nu departe de locul unde se și varsă în golf, se află capitala Letoniei, Riga, una din cele mai frumoase așezări de pe malurile Balticii. Orașul mai păstrează încă adînci pete ale civilizației medievale. Și pentru a face o paralelă amintim doar orașele noastre Sibiu sau Sighișoara.

Există și astăzi ruinele zidului cu peste 30 de turnuri, ce înconjură altădată așezarea, el are ascuns în piatră o legendă asemănătoare cu cea a Meșterului Manole.

O noapte cu trenul și în zori zilei următoare... Leningradul. De acest oraș nespus de drag tuturor oamenilor sovietici sînt legate cele mai emoționante pagini din istoria Rusiei. Pe bună dreptate Leningradul este supranumit oraș-muzeu, oraș ale cărui monumente sînt strîns legate de trecutul și prezentul țării. Oraș al „noapților albe”, al bulevardelor drepte, al parcurilor cu vegetație luxuriantă, oraș al unor nenumărate poduri și canale, el a fost cîntat de poeți și zugrăvit de cei mai mari pictori. „Simfonia arhitecturii” este cea mai potrivită alegorie pentru cunoscuta „Veneție a nordului”. Deosebit de expresivă este această simfonie vară cînd i se adaugă verdele de smarald al parcurilor care împodobesc mult orașul. Involuntar, cei care se plimbă acum devin poeți, căci întregul oraș de pe Neva capătă un aspect liric...

În fostul Palat de Iarnă și în grădinile adiacente se află astăzi mu-

Ofelia DAVIDESCU,
anul IV D

Cont. în pag. 224

Kiev-Riga- Leningrad- Moscova

Urmare din pag. 223

zeul Ermitaj. Printre cele trei milioane de exponate ale muzeului sînt opere autentice de Leonardo da Vinci, Tizian, Rembrandt, Rubens etc. Ermitajul este pentru sovietici ceea ce este Luvrul pentru francezi, și Muzeul britanic pentru englezi — o comoară fără seamăn a artei plastice universale. Oraș erou — Leningradul — păstrează și va păstra peste veacuri cu sfințenie memoria eroilor care și-au jertfit viața în zilele asediului. La cimitirul memorial Piskariovo sînt săpate în piatră cuvintele de legămînt „Nimic nu este uitat, nimeni nu-i dat uitării”. Și ca un omagiu, zi de zi buchetele tinerilor căsătoriți sînt depuse în jurul monumentului central. În împrejurimile Leningradului la distanțe aproape egale, dar în direcții opuse, se află Razivul și Palatul de iarnă al țării — Petrodvoreț.

Atracția Petrodvorețului o constituie amenajarea cu totul originală a parcului cu peste 140 de fontani arteziane și statui aurite ce reprezintă personaje din mitologia greacă. Străini fiind, nopțile albe te descumpănesc și numai oboseala și ceasul te conduc spre somn, dar și aceasta numai după ce te sature de prăveliștea nopților care, de fapt, nu sînt nopți pentru că lumina difuză și continuă se diferențiază prea puțin de cea de peste zi. Cînd și pe la „miezul nopții” nu se aprind luminile în

case, cînd lumea se plimbă pe străzi și face baie pe cheiurile Nevei, moș Ene uită să-și mine armăsarii.

Din gara „Moscova” expresul „Săgeata roșie” pleacă în fiecare zi la ora 24; trenul părăsește peronul în ultimele acorduri ale marșului „Călărețul de aramă” din opera cu același nume de Sostiakoviți. În dimineața următoare, cele dintîi adieri ne găsesc în gara „Leningrad” din Moscova.

Capitala e foarte mare (8 milioane locuitori). Pentru a o cunoaște îndepăroape se cere mult timp. Sînt însă aici locuri pe care trebuie să le viziteze oricine pentru a putea spune la întoarcere: „Eu am fost la Moscova”. Ansamblul arhitectonic al Kremlinului nu poate fi conceput fără Piața Roșie, aici se află Mausoleul în care din anul 1924 se găsește sarcofagul lui Lenin. An de an, zi de zi și ceas de ceas se perindă aici în șiruri neconținute mij de oameni veniți pentru a-și aduce prinosul recunoștinței lor conducătorului proletarietului mondial. Sub aspect arhitectonic, Moscova îmbină armonios trăsăturile trecutului și cele ale stîlurilor noi. Pe drept cuvînt se poate spune că „vechea” Moscova este o picătură de apă în „marea” noilor clădiri.

Vederea orașului este dominată de noul turn al televiziunii, cea mai înaltă construcție de pe glob (535 m). Impresionantă este și clădirea Consiliului de Ajutor Economic Reciproc (C.A.E.R.) în forma unei cărți deschise, cu 30 de etaje. Unic în URSS și printre puținele din lume este interesantul cinematograful din Parcul Națiunilor; aici filmele rulează concomitent pe 11 ecrane, un film durează 40 minute; spectatori stau în picioare și sînt într-o continuă mișcare.

Atenția turiștilor este firește atrasă de metropolitanul din Moscova. Stațiile lui sînt adevărate palate subterane de marmoră, granit și metal.

Despărțirea de această incintătoare țară a fost grea, dar și plăcută. Am plecat din Moscova cu sentimentul împlinirii unei vizite de neuitat, a unui oraș mare, modern și atractiv din toate punctele de vedere și a unor gazde binevoitoare. Sincera urare de „Bun venit” a fost pe deplin gustată. Deci „spasiva!”

Revista

revistelor

„CAIET LIRIC“

Cu prilejul celei de a treia ediții a Festivalului național de poezie „Testament literar“ desfășurat în vechea cetate de scaun a Țării Românești, municipiul Tîrgoviște, Societatea literară „Alexandru Vlahuță“ a editat un „Caiet liric“. Este meritul incontestabil al acestei societăți literare, care de cinci ani desfășoară o prodigioasă activitate, de a fi inițiat organizarea acestui festival anual de poezie, în cadrul căruia, participanți din 28 de județe ale țării, membri ai cenaclurilor și societăților literare, au dovedit înțelegere deplină și profundă a sensului major al creației, au adus un cald și sincer omagiu de dragoste marelui jubileu al Republicii. Încadrându-se în meditația filozofică și în lirica militantă, poeziile prezentate la această amplă manifestare artistică, au constituit mesaje de un viu patriotism, inspirate din realitățile contemporaneității, din lupta eroică a poporului sub conducerea partidului comunistilor din România, din frumoasele tradiții de muncă ale românilor. Caietul liric editat cu acest prilej cuprinde lucrările premiate în cadrul concursului „Laudă României Socialiste“, ecouri și gânduri la festival ca și o parte din lucrările participanților. Valoroase și impresionante prin puternicul patriotism ce le străbate, prin profundul lirism, aceste creații sînt adevărate acte de participare activă și conștientă la făurirea societății socialiste multilateral dezvoltate, la ridicarea României pe noi trepte ale civilizației și progresului. Semnificative sînt poeziile cărora li s-a acordat premiul I ale lui Constantin Bădița din Craiova, intitulate „Sugestiv“: „Sincronizare“ și „Românie“.

Peisajul liric e același, patriotismul e la fel de înalt și vibrant în poeziile: „În mine“ de Emil Mușat; „Comuniștii“ aparținînd lui Lăncică Dobriță din Tg. Mureș; „Indemn“ de Catinea Ghica, „Pămîntul acesta

cu nume de țară“ a Mirunei Gologan. Alături de acestea, cele peste 100 de poezii prezentate dovedesc pe lângă înalta valoare artistică, o bogată gamă tematică, în universul liric al tinerilor creatori situîndu-se pe primul loc, sentimentul puternic, viu al dragostei față de patrie și partid. În cadrul acestui festival, li ceul nostru a fost reprezentat de creațiile elevelor Anica Giscă și Mihaela Dulcu, intitulate: „Partidului“ și „Fintîna copilăriei“. Impresionant și cald mesaj adresat partidului conducător, poezia Anicai Giscă este valoroasă prin bogatul conținut de idei, prin sinceritatea sentimentelor de fierbinte dragoste și recunoștință ce izvorăsc din fiecare vers față de partid. Apreciabilă este și creația Mihaelei Dulcu o adevărată poezie a pămîntului românesc, elogiu al frumuseților țării, puternic ancorată în realitățile sociale.

Caracterizate prin trăsături comune, creațiile prezentate sînt dovezi elocvente ale hotărîrii neajmurate a tinerilor participanți, de a aduce o contribuție activă la îmbogățirea tezaurului literaturii române, prin scrierea unor lucrări de o certă valoare, inspirate din clocotul și patosul fierbinte al României socialiste.

Viorica CĂRUNTU,
anul IV D

„CADRAN“

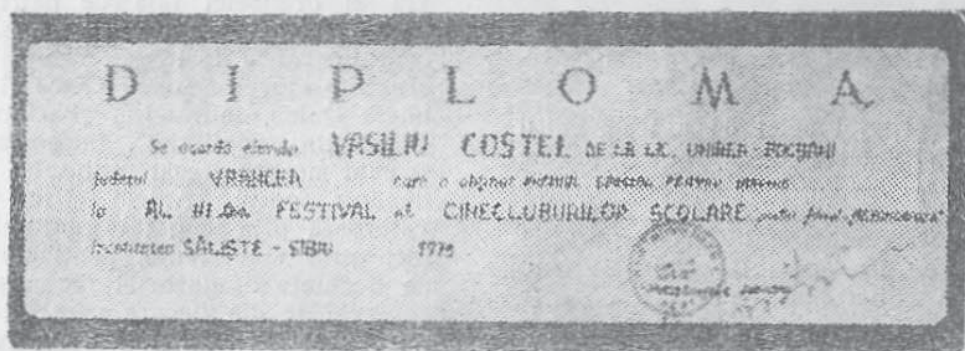
Revista, un veritabil florilegiu de creații poetice și în proză, este caietul de muncă al prestigiosului cenaclu bucureștean „G. Bacovia“.

În paginile „Cadranelui“ apare și poezia Mihaelei Dulcu „Jocul bucuriilor“, în care autoarea privește mirificul joc al „jerbei de lumini“ ale adolescenței, ce se metamorfozează în acele mici vietăți ale naturii, amintind de „universul boabei și al fărîmei“ lui Argezei, sau într-o adevărată simfonie de sunete și culori:

„...jerbe de lumini țîșnesc din
amiezile adolescenței
și se prefac în flori, în gize
și în spiriduși visători.
Gîndurile mele se fac culori și
sunete;
glasuri de curcubee sînt bucuriile
lor“.

M. Z.

Cine-foto

„Măreție“ lucrare
premiată la al III-
lea Festival al cine-
cluburilor școlare
Săliște — Sibiu 1973

Săliște 1973

O cabană așezată într-o poiană întinsă între păduri, terenuri de fotbal, volei, tenis, un club, un administrator și o directoare, iar puțin mai târziu câțiva bucătari, au primit la începutul lunii august pe cei mai pasionați cinești și fotografi uteciști din țară.

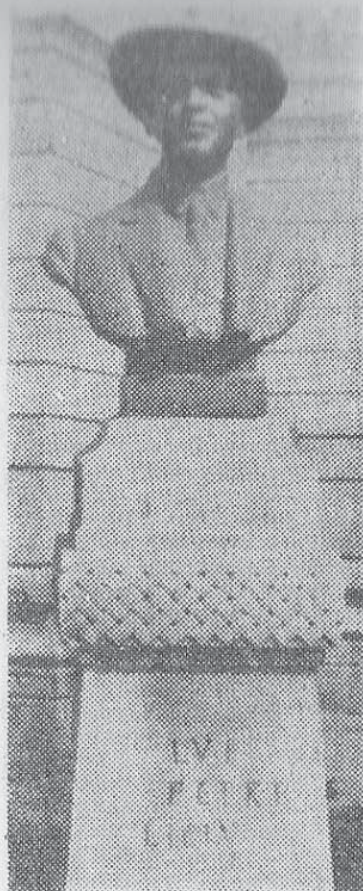
Tabăra de la Săliște (județul Sibiu) își propunea instruirea acestor tineri, precum și organizarea unui concurs de fotografii artistice iar puțin mai târziu a Festivalului național al cinecluburilor U.T.C. Delegația vrinceană formată din elevii Paizan Monel și Chiose Florin, anul II. Liceul „Al. I. Cuza”, și subsemnatul, a fost împărțită în două grupe: fotografi și cinești. Această împărțire, precum și faptul că am fost ales responsabil cu lucrările de laborator nu m-au împiedicat să particip la ambele concursuri, instruirea nu a fost deloc plictisitoare, deoarece s-au făcut pe baza schimbului de experiență care s-a dovedit a fi foarte eficient.

Cu sprijinul cineștilor tulcenji și maramureșeni am turnat un film („Metamorfoze” color 16 mm) pentru care am obținut premiul special pentru imagine la cel de-al III-lea Festival național al cinecluburilor U.T.C. La concursul de fotografii artistice am obținut premiul al III-lea cu fotografia „Măreție”.

Aceste rezultate nu au făcut altceva decât să continue tradiția focșăneană în domeniul cine-foto.

Ne-am întors acasă cu numeroase cunoștințe în domeniul cinematografului și al fotografiei și cu hotărârea ca în anul viitor să obținem rezultate și mai frumoase.

Constantin VASILIU,
anul IV A

Memoria
orașului

Bustul
actorului
focșănean
Petre Liciu

„Contravenientul”. Din expoziția cercului foto al Casei pionierilor — Focșani.

Autor : Monica Petrașcu
clasa a VI-a Liceul „Unirea”

Plastică

Pictură pe coji de ouă

Carmen Prundeanu

Plastilină pe sticlă

Varvara Luigi

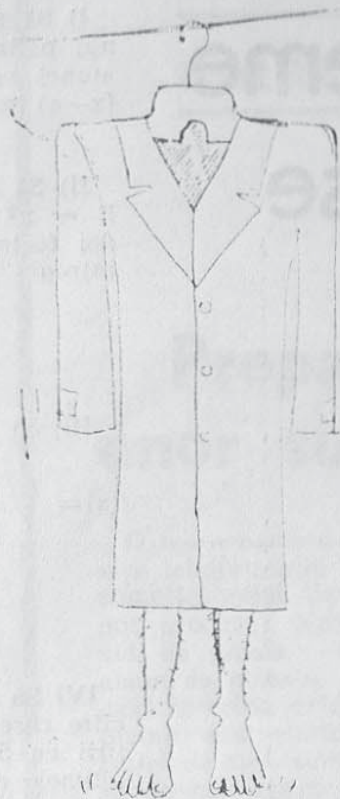

Pictură pe sticlă

Doina Budescu
Mariana Andrei

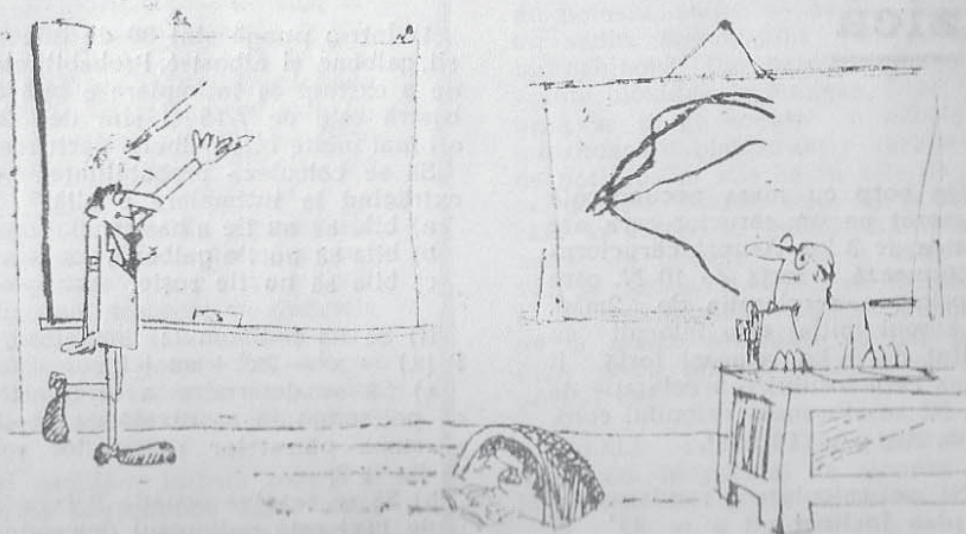
Plastică

Tablouri din expoziția
Liceului „Unirea“
organizată în 1973
sub îndrumarea
profesoarei
Valeria POPESCU

Caricaturi propuse de
Dan TEODORU,
elev al Liceului
de arte plastice
din Constanța

Fără cuvinte

Fără cuvinte... șoptite

Probleme proapse

I) Să se arate că dacă resturile împărțirii unui polinom $P(x)$ prin $x-a$ și $x-b$ sînt egale, atunci restul împărțirii aceluiași polinom prin $(x-a)(x-b)$ este independent de x .

N. M.

II) Să se determine „ m ” astfel încît expresia $E = x^2 + 3xy + x + my - m$ să conțină doi factori liniari în x și y , avînd coeficienți întregi.

Gheorghe VOINEA

anul III A

Liceul economic Focșani

III) Să se reprezinte grafic funcția :

$$f(x) = \sqrt{x^4 - 6x^2 + 9} + (x+6x+5) - (x+3) + (x+4)$$

Lețerica NICODEI

anul II A

Liceul economic Focșani

IV) Să se determine un număr natural de 3 cifre care să fie multiplu de 5, iar cîțul împărțirii cu 5 să conducă la un număr format din ultimele două cifre ale numărului cerut.

Vasilica ARDELEANU

anul III A

Liceul economic Focșani

Fizică

1. Un corp cu masa necunoscută este așezat pe un cărucior care are greutatea de 3 kg. Asupra căruciorului acționează o forță de 10 N, care îi imprimă o accelerație de 2 m/s^2 . Dacă corpul inițial este înlocuit cu un altul de 6 kg, aceeași forță îi imprimă căruciorului o accelerație de 3 m/s^2 . Să se afle masa primului corp.
Se va lua $g = 10\text{ m/s}^2$.

2. Să se calculeze randamentul unui plan înclinat cu $\alpha = 45^\circ$ și coeficientul de frecare (μ) = 0,3.

Gheorghe ARVINTE
anul III B

I) Într-o pungă sînt 30 de bile roșii, galbene și albastre. Probabilitatea de a extrage la întîmplare o bilă albastră este de $7/15$ și sînt de $2/3$ ori mai multe bile galbene decît roșii.

Să se calculeze probabilitatea ca extrăgînd la întîmplare o bilă,
a) bila să nu fie albastră,
b) bila să nu fie galbenă,
c) bila să nu fie roșie.

II) Se dă polinomul :
 $P(x) = x^3 - 2x^2 + ax + b$

a) Să se determine a și b astfel că polinomul să se dividă cu $(x-1)$ și suma pătratelor rădăcinilor sale să fie + 8.

b) Să se rezolve ecuația $P(x) = 0$ unde $P(x)$ este polinomul determinat la punctul a.

Marian ANGHELACHE
anul IV A

Mihail Focșăneanu

Mihail Focșăneanu, unul dintre redactorii vechii „Gazete matematice”, s-a născut la Focșani, în anul 1905. A absolvit cursul primar și clasele de învățămînt mediu la Liceul „Unirea” din Focșani, apoi a urmat școala de ofițeri de artilerie de la Timișoara. Paralel cu serviciul său ca ofițer, Focșăneanu a urmat și Facultatea de științe, secția matematici, fiind licențiat în anul 1929 cu mențiunea „foarte bine”.

Mihail Focșăneanu a publicat la „Gazeta matematică”, încă din vremea cînd era corespondent, un număr mare de probleme și note referitoare la ortopol, la ipociclodia cu trei puncte de întoarcere la curbe speciale, centre de curbură ale diverselor curbe și altele.

Noțiunea de ortopol O al unei drepte d , în raport cu un triunghi ABC a fost introdusă de Soons în 1886 astfel: fie A', B', C' proiecțiile vîrfurilor A, B, C pe dreapta d ; perpendicularele din A', B', C' pe laturile BC, CA, AB sînt concurente în punctul o . În geometria triunghiului, această noțiune a prilejuit numeroase teoreme ale geometriei, în parte datorate și lui Mihail Focșăneanu. În ceea ce privește al doilea subiect, ipociclodia cu trei puncte de întoarcere este curba descrisă de un punct determinat al unui cerc care se rostogolește interior pe un cerc de rază de trei ori mai mare. Epicicloidele și ipocicloidele au fost introduse ca figuri ornamentale de către gravorul Albert Durer în 1525 și studiat de Philippe Lahire. Ipocicloida cu trei puncte de întoarcere este legată de geometria triunghiului fiind înfășurătoarea dreptelor Simson ale punctelor cercului circumscris.

Amintesc cîteva din frumoasele teoreme ale colonelului Focșăneanu:

„Dreptele care unesc picioarele înălțimilor unui triunghi cu punctele în care medianele taie a doua oară cercul celor nouă puncte sînt concurente pe dreapta Euler în izogonalul punctului Gergonne ale triunghiului ortic”;

„Cercul oscilator într-un punct al unei spirale logaritmice taie raza vectoare într-un punct care descrie tot o spirală logaritmică”.

Felicia MIHAIUC
anul III B

Laboratorul chimistului amator (II)

Prepararea unor substanțe

O mare parte a substanțelor necesare laboratorului se pot procura din comerț. Astfel, de la vopselărie se pot procura: hidroxid de sodiu, oxid de plumb, carbonat de sodiu, alaun de potasiu, clorură de amoniu, oxid de crom, oxid de fier, cromat de plumb, acid clorhidric, acid sulfuric, sulfat de fier, sulfat de cupru clorură de var, alaun de amoniu. La farmacie se găsesc: sulfat de magneziu, sulfat de sodiu, iodură de potasiu, acetat de plumb, amoniac, aldehydă formică, glicerină, azotat de argint, permanganat de potasiu, apă oxigenată. De la magazinele de articole fotografice se pot procura: bromură de potasiu, sulfat de sodiu, tiosulfat de sodiu, metabisulfid de potasiu, hidrochinonă. Din bateriile uzate se scoate dioxidul de mangan. Din cenușă se poate scoate o substanță folositoare laboratorului: carbonatul de potasiu. Se știe că în via de vie se găsește tartrat acid de potasiu, care la ardere se transformă în carbonat de potasiu. Cenușa vitei de vie se fierbe cu apă, se filtrează, și se cristalizează soluția. Pornind de la aceste substanțe se pot prepara multe altele, numărul lor depășind 100.

BAZELE ALCALINE: hidroxidul de sodiu, hidroxidul de amoniu și hidroxidul de calciu se găsesc în

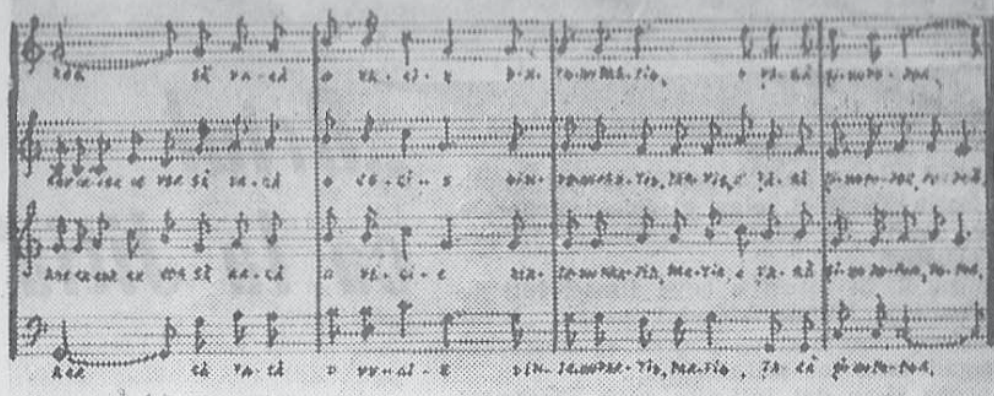
Constantin VASILIU
anul IV A

Cont. în pag. 233

„Mi-e inima cît tine, Românie!”

— muzica : prof. Ecaterina Stoicescu
 -- versuII : Mihaela Dulcu

The image displays a musical score for the song 'Mi-e inima cît tine, Românie!'. The score is arranged in four systems. Each system contains a vocal line (treble clef) and a piano accompaniment line (bass clef). The lyrics are written in Romanian and are placed between the vocal and piano lines. The music is in a major key and 4/4 time. The lyrics are: 'Mi-e inima cît tine, Românie! / Mi-e inima cît tine, Românie! / Mi-e inima cît tine, Românie! / Mi-e inima cît tine, Românie!'. The score includes various musical notations such as notes, rests, and dynamic markings.

Pe zimbetele-aprinse de copii,
 Pe ogoarele ce-s din străbuni lăsate,
 Pe joc, pe munca darnică din glii.

Refren
 Măi-e inima cît tine, Romănie,
 Și tinăra ca anii tuturor
 Celor ce vor să facă o vecie
 Dintr-un partid, o țară și-un popor.

Prepararea unor substanțe

Urmare din pag. 231

comerț. Hidroxidul de potasiu se prepară prin procedeul caustificării din carbonat de potasiu și hidroxid de calciu. Se face o soluție concentrată de carbonat de potasiu și se toarnă peste ea apă de var pînă cînd nu mai apare precipitat. Se filtrează și se cristalizează soluția și se purifică prin dizolvare în alcool și recristalizare. Atît carbonatul cît și hidroxidul de potasiu se pot dizolva în acizi rezultînd sărurilor de potasiu corespunzătoare.

AZOTATUL DE AMONIU se folosește în agricultură ca îngrășămint. Se poate purifica prin cristalizări-repetate pînă la 99,5%. Cu ajutorul hidroxidului de potasiu se obține azotat de potasiu și amoniac care se dizolvă în apă. Întrebuințînd hidroxizii de sodiu și de calciu se obțin pe aceeași cale azotații respectivi. În cazul în care se folosește hidroxidul de calciu, se poate simplifica

mult operația astfel: se toarnă la fierbere în soluția de azotat de amoniu lapte de var în exces pînă nu se mai degajă amoniac. Se filtrează soluția la cald și se barbotează bioxid de carbon în exces. Apoi se filtrează soluția, se concentrează și se cristalizează. Atunci cînd se folosește hidroxid de sodiu sau de potasiu se adaugă 3—4 picături de indicator și se titrează cu bază pînă cînd mediul devine slab bazic. Se neutralizează excesul de bază cu acid azotic. Topind azotatul de amoniu cu zinc, magneziu, plumb, se obțin azotații respectivi alături de amoniac și hidrogen. Se procedează în felul următor: se topește azotatul de amoniu fără descompunere și se toarnă pulbere metalică pînă cînd aceasta nu se mai dizolvă. Trebuie avut în vedere că azotatul de amoniu nu trebuie încălzit prea tare deoarece se descompune în apă și protoxid de azot. Se răcește topitura, se dizolvă în apă, se filtrează și se cristalizează.

Urmare din pag. 203

„respectabila” vîrstă de... 5 ani și un alt copil-minune, Sorin Tăciuleț, elev al Școlii generale Jitia avînd peste un deceniu „vechime” în activitatea artistică...

E un miracol. Și totuși e ceva firesc. Mii de oameni „veniți la Poiana Mărului, pentru „Briul ca la Jitia” au constatat că e greu să descoperi unde firescul face loc miracolului...

Și de aceea și-au dat întîlnire două săptămîni mai tîrziu, la Lacuri, pe plaiurile Bisociei „cu ocazia festivalului folcloric interjudețean.

Dar, pentru că nici la Bisoca nu s-a realizat această „deosebire”, au planificat o nouă întîlnire în Poiana Mărului, pe vara viitoare, la viitoarea ediție a „Briului ca la Jitia”. Poate că atunci...

Îi las să descopere singuri că, în cazul de față, noțiunile de firesc și miracol se confundă...

„Briul ca la Jitia”

